

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 12/2008

Cena \$ 2.50

DECEMBER 2008

Klatovy - „V lůně Matky sedí Moudrost Otcova“

Klatovy ležící na Šumavě v jižních Čechách bychom mohli označit jako město Panny Marie. Jezuitský kostel je zde zasvěcen Mariinu Neposkvrněnému početí, arciděkanství chrám jejímu Narození a zářivý obraz zde uctíváný připomíná její Boží mateřství.

Město Klatovy bylo založeno českým králem Přemyslem Otakarem II. kolem roku 1260 na místě bývalé české vsi Klatov, jejíž název byl odvozen od „klátů“ – pařezů, na důležité obchodní cestě do Bavorska. Ze 13. století pocházejí i nejstarší části městského kostela Narození Panny Marie, který byl v průběhu staletí několikrát opravován. Po požáru roku 1550 byla nově zaklenuta loď a v roce 1662 bylo barokizováno průčelí kostela, které bylo opět regotizováno počátkem 20. století.

Roku 1636 se v Klatovech usadili jezuité, kteří se snažili převést protestantské obyvatelstvo na katolickou víru. Roku 1656 byly položeny základy jezuitského chrámu Neposkvrněného početí Panny Marie, staviteli byli Dominik Orsi a Carlo Lurago. Tři portály v čele kostela jsou dílem Kiliána Ignáce Dienzenhofera. Kostel několikrát vyhořel, do současné podoby byl opraven po požáru v roce 1810. Pod kostelem jsou rozsáhlé katakomby, do nichž byli pochovááni v letech 1674–1783 řádoví bratři a šlechtici sympatizující s jezuitou. Těla zemřelých byla konzervována působením zvláštního systému větracích kanálů. Způsob munifikace zemřelých, který jezuité v Klatovech zavedli, je ve světě ojedinělý. Mrtvá těla ukládali na chmelovou podložku, která působila antisepticky a nechali je ovívat proudícím vzduchem. Důmyslný systém větracích kanálů je veden dutými sloupy v lodi jezuitského kostela až nad klenbu a soustavně přivádí do krypty suchý vzduch. Těla dnes váží 8–10 kilogramů. V sousedství kostela byla v letech 1675–1717 postavena jezuitská kolej. Působil zde např. Bohuslav Balbin, který zde napsal slavné dílo „Obrana jazyka slovanského“ namířené proti odrodilcům a zrádcům českého národa.

Hlavnímu zájmu věřících se však v Klatovech těší milostný obraz Matky Boží, která chová na klíně malého Ježíše. Obraz má původ v severní Itálii nedaleko jezera Lago Maggiore v údolí Vegezzo. Tam leží vesnice jménem Re, náležející k diecézi Navarské, kde stál kostel zasvěcený sv. Mauriciovi. Na průčelí kostela tam byl na-

malovaný výše uvedený obraz s latinským nápisem, který přeložen do češtiny znamená: „V lůně Matky sedí Moudrost Otcova.“ 29. dubna 1494 se tam stala tato událost: Nevěřící muž jménem Jan Záklone, opilec a karbaník, zde veřejně urážel Pannu Marii a potom hodil kámen na její obraz a zasáhl čelo Matky Boží. Po úderu začalo čelo krváčet a tento jev trval 18 dnů. Značné množství lidí, včetně místního duchovního, který nechal krev téci do sklenice, podává svědectví o pravdivosti této události. Sklenice s krví tam je dosud uložena jako důkaz a je uctívána v nově postaveném kostele na místě původního, ze kterého je zachováno průčelí se zářivým obrazem zakomponované v hlavním oltáři. Tento kostel v Re se stal poutním místem, v němž věřící dodnes ctí a prosí Pannu Marii za vyslyšení jako Prostřednici milostí.

Se šířící úctou k obrazu bylo zhotoveno mnoho kopií. Jedna z nich se dostala do Klatov kolem r. 1650. Přinesl ji z Re kominík Řitcolt, který šel za prací a usadil se zde. Dostal obraz jako dědictví po rodičích. V Klatovech se oženil. Manželé adoptovali dceru, která se jmenovala Anna Rýmerová. Ta se provdala za krejčího Ondřeje Hirsbergera. Koupili si domek, který stál v místě dnešní kaple „Chaloupky“. Tento obraz zdědili a zachovávali k němu velikou úctu jako rodiče. Pro neúrodu a války začalo tehdy ubývat i krejčovské práce, a tedy tím i obživy rodiny Hirsbergerových. Manželé prodávali co mohli, obrazu se však zbavit nechtěli. P. Maria jim byla útočiskem v bídě a nesnázích. Nakonec však došlo i na obraz, který nabídli známému faráři. 8. července 1685 sezvali své známé, aby se společně s obrazem rozloučili. Při této příležitosti se začal obraz potit krví. Na příkaz faráře byl obraz odnesen do děkanství kostela a nastalo vyšetřování. Po prozkoumání obrazu a vyslechnutí velkého množství svědků pražský arcibiskup Jan Bedřich Waldštejn povolil jeho veřejnou úctu. Milostný obraz byl 23. září 1685 nesen ve slavnostním průvodu okolo celého ohrazeného města a slavnostně uložen na oltáři v děkanství kostele. Když počet poutníků přicházejících nejen z Čech, ale i z Bavorska a Horního Rakouska rostl (v roce 1686 přijalo sv. přijímání v děkanství kostele 44000 poutníků a v jezuitském kostele 32000 poutníků), zbudoval pražský arcibiskup hned vedle děkanství dům pro kněze sloužící

Milostný obraz Panny Marie Klatovské

poutníkům. Ten sloužil až do nástupu komunistické vlády v 50. letech 20. století. V roce 1708 byla prostá chalupa krejčího Hirsbergera vykoupena a přestavěna na kapli zvanou „Chaloupka“.

Poutě k zářivému obrazu Panny Marie Klatovské se od roku 1685 konají nepřetržitě až dodnes. V době osvícenství počala mariánská úcta ochabovat, ale nezanikla zcela ani po vzniku ČSR, kdy se razilo heslo „Pryč od Říma!“, ani v době komunismu. Mnoho poutníků, a nejen jich, bylo vyslyšeno Matkou Boží a na její přímlovu se udála uzdravení fyzická i duchovní. Např. uzdravení hrbatého tříletého dítěte Jakuba Stránského, za jehož uzdravení se jeho otec vroucně modlil k Panně Marii Klatovské, nelze vysvětlit jinak než zázrakem. Rozbor krve na obraze v Klatovech, který byl proveden v r. 1985, se shoduje s krví, která se objevila na originálu obrazu v Re r. 1494 a dosud je tam uchovávána a jejíž rozbor provedl prof. Judica Cordiglia z Turína v r. 1962. Jednoznačně bylo prokázáno, že se v obou případech jedná o lidskou krev skupiny AB.

Milostný obraz Panny Marie v Klatovech je skutečným projevem Boží lásky k nám skrze Marii, která všechny vede ke svému Synu.

Připravil Fr. Dušan Hladík

Foto na titulní straně:
Kostel Neposkvrněného početí Panny Marie v Klatovech, vlevo tzv. Černá věž

Vánoce

Slovo opředené kouzlem dětství,
čas krátkých dní
a dlouhých večerů,
čas očekávání
a snění o pokoji,
čas dárků
a rodinné blízkosti,
čas radosti z radosti dětí,
čas úžasu nad tím,
že Bůh dává to nejcennější, co má,
čas napodobování
této lásky a štědrosti,
čas narození Ježíše
jako znamení naděje,
čas, kdy je zvěstováno:
„Sláva na výsostech Bohu
A na zemi pokoj lidem,
V kterých má Bůh zalíbení.“
Ano, Bůh má zalíbení ve všem,
čím napodobíme
jeho štědrost a lásku.

V Ježíši Kristu
se zvláštním způsobem
setkává čas s věčností.
Ať hodnota i těch
nejnepatrnějších věcí
vykonaných z lásky
vstoupí pro spojení s ním
z našeho omezeného
času do věčnosti.

Ať jsou pro nás Vánoce
radostným obdobím,
které odhalí
krásku života z víry,
a tak nám
v nastávajícím roce
umožní stávat se více
Božími dětmi.

*Vojtěch Cikrle, biskup brněnský
Vánoční variace – 2007*

Hvězda svítí nad Betlémem, nebe plesá zem zní zpěvem,
světlem září jeskyně jako rajska svatyně.

Hostem jejím Syn je Boží, v jehož ruce Pán vše složí;
a zde leží maličký v klínu chudé matičky.

Pánu svému vstříc již spějme, s nebem slávu, čest mu vzdejme
Bůh sám z nebe přišel k nám, zemi změnil ve svůj chrám.

**Ve chlévě dlí ten, který objímá celý svět.
Leží v jesličkách a vládne v nebi.
Kéž vládne i ve Vašich srdcích.**

**Pokojné Vánoce a šťastný nový rok 2009
všem členům České Misie v Chicagu a
čtenářům Hlasů národa zde i po celém světě
přeje**

Fr. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

3. neděle adventní - 14. prosince 2008

1. ČTENÍ - Iz 61, 1-2a.10-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Duch Páně, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto. Radostí budu jásat v Hospodinu, má duše zaplesá v mém Bohu, neboť mi oblékl roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky. Jako země rodí rostlinstvo, jako zahrada dává vzejít své setbě, tak Pán, Hospodin, dá vyraší spravedlnosti a slávě před všemi národy.

2. ČTENÍ - 1 Sol 5,16-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvářností. Sám Bůh pokoje kéž vás dokonale posvětit. Ať si uchováte ducha neporušeného a duši i tělo neposkvěně pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

EVANGELIUM - Jan 1,6-8.19-28

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?“ Vyznal to a nezapřel. Vyznal: „Já nejsem Mesiáš.“ Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“ „Jsi ten Prorok?“ Odpověděl: „Ne.“ Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?“ Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: „Vyrovnejte cestu Pánu,“ jak řekl prorok Izaiáš.“ Ti posláni byli z farizeů. Zeptali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?“ Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánek.“ To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

4. neděle adventní - 21. prosince 2008

1. ČTENÍ - 2 Sam 7,1-5.8b-12.14.16

Čtení z druhé knihy Samuelovy.

Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: „Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco Boží archa přebývá uprostřed stanových pláten.“ Nátan odpověděl králi: „Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!“ Ale v oné noci ozvalo se Hospodinovo slovo k Nátanovi: „Jdi a řekni mému služebníku Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty mi chceš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovcí, abys byl vládcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, cos podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednám ti veliké jméno, jaké mají ti největší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam

bydlet. Nebude se už děsit a lidé oddaní zločinu se neodváží ho sužovat jako dřívě, v dobách, kdy jsem ustanovil nad svým izraelským lidem soudce. Popřeji mu pokoj ode všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že vystaví dům tobě. Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útroby, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy.“

2. ČTENÍ - Řím 16,25-27

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Bůh vás může utvrdit, abyste žili podle evangelia, jak jsem vám ho hlásal, a podle kázání o Ježíši Kristu. Bylo vám zjeveno toto tajemství, které bylo skryté od věčných časů, ale nyní je zřejmé předpověďmi Písma na příkaz věčného Boha a oznámeno všem národům, aby ho vírou poslušně přijaly. A proto Bohu, který jediný je moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné věky. Amen.

EVANGELIUM - Lk 1,26-38

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

Slavnost narození Páně – v noci 25. prosince 2008

1. ČTENÍ - Iz 9, 1-3. 5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jeho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce; bude vládnout na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky! Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

EVANGELIUM - Lk 2, 1-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení.“

Svátek Svaté Rodiny 28.prosince 2008

1. ČTENÍ - Gen 15,1-6; 21,1-3

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin se obrátil na Abraháma ve vidění těmito slovy: „Neboj se, Abrahámo, já jsem tvůj štít, tvá odměna je převeliká.“ Abrahám řekl: „Pane, Hospodine, co mi dáš? Nemám děti, dědicem mého domu bude damašský Eliezer.“ Abrahám pokračoval: „Nedal jsi mi potomka, bude po mně dědit jeden z lidí mého domu.“ Tu mu Hospodin řekl: „Ten po tobě dědit nebude; kdo však vyjde z tvého lůna, ten bude po tobě dědit.“ Vyvedl ho ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ - a dodal: „Tak četné bude tvé potomstvo!“ Abrahám Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. Hospodin navštívil Sárú, jak slíbil, a splnil Sáře dané slovo. Sára počala a porodila Abrahámovi v jeho stáří syna, jak to Bůh předpověděl. Abrahám dal svému narozenému synovi, kterého mu Sára porodila, jméno Izák.

2. ČTENÍ - Žid 11,8.11-12.17-19

Čtení z listu Židům.

Bratři! Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. I neplodná Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetšího, vzešlo tolik (potomků) jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v obět', když ho Bůh zkoušel. Svého jediného syna chtěl obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: 'Od Izáka budeš mít potomky.' On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třeba i mrtvé. Proto také Izáka dostal nazpátek i jako předobraz.

EVANGELIUM - Lk 2,22-40

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když nadešel čas očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: 'Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno

Pánu!' Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. O Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužije smrt, dokud neuvidí Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžuš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova: pokoj, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvé před izraelským lidem.“ Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, které o něm slyšeli. Simeon jim poželal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat - i tvou vlastní duši pronikne meč - aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm let žila v manželství, potom sama jako vdova - bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišel tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

Matky Boží, Panny Marie 1.ledna 2009

1. ČTENÍ - Nm 6, 22-27

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: 'Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje pokoje!' Budou zývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

2. ČTENÍ - Gal 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste syny, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědiš skrze Boha.

EVANGELIUM - Lk 2, 16-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, a jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak i nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. listopadu 2008

Politické události

**ODS ztratila většinu
v Senátu,**

ČSSD slaví vítězství

Poprvé v historii v doplňujících volbách do Senátu ČR zvítězila ČSSD. Do horní komory Parlamentu ČR se dostalo hned 23 jejích kandidátů, přičemž Radek Sušil získal mandát již v prvním kole. Pro ODS jsou letošní volby zklamáním - dosáhla jen na tři senátorská křesla. Na Znojemsku zvítězila největším procentuálním rozdílem Marta Bayerová za KSČM (přes 69 %). KDU-ČSL, SNK ED ani nezávislí své šance neproměnili. Nejtěsnější volební výsledek přineslo hlasování v Uherském Hradišti, kde Hana Doupovcová (ČSSD) porazila Josefa Vaculíka (KDU-ČSL) pouze o 590 hlasů, což představovalo 2 %. Na Strakonicku chyběla Josefu Kalbáčovi (KDU-ČSL) na Miroslava Krejčů (ČSSD) 4 % hlasů. Lidovci neuspěli ani v dalších dvou obvodech a ztratili v Senátu tři mandáty, které obhájovali. Malé strany svůj neúspěch vysvětlují tím, že se volby staly pouze modro-oranžovým soubojem. ODS potřebovala zvítězit v 9 z 27 obvodů, aby udržela senátní většinu (41 z 81). Uspěla pouze v Praze, kde bodovali Zdeněk Schwarz, Tomáš Kládívků a Miroslav Škaloud. Ztráta šesti křesel může ODS zkomolitovat například přijetí smluv o radaru. Naopak ČSSD si polepší z 13 na 29 senátorů. Z minulého volebního období přitom obhájovala jenom sedm křesel. Komunisté před volbami proklamovali, že by rádi vytvořili senátorský klub, k če-

muž je zapotřebí pět zástupců. Že se jim to nepodaří, bylo jasné už po prvním kole, kdy postoupila jen Bayerová, přesto zůstávají na původních třech senátorech. Volební účast byla stejně jako v prvním kole vysoká - svůj hlas odevzdalo téměř 30 % voličů, což je skoro o 10 % více než ve stejných volbách před dvěma roky. Předseda sociálních demokratů Jiří Paroubek mluví o epochálním vítězství a zároveň vyzývá vládu ke složení funkcí. Volební výsledky jsou podle Mirka Topolánka důsledkem reformu, za které se platí vždycky. ODS bude muset podle jeho slov projít sebereflexí.

**Klaus blahopřál Obamovi
a doufá, že ho na jaře
bude moci uvítat v Praze**

Prezident Václav Klaus v blahopřání nově zvolenému americkému prezidentovi Baracku Obamovi připomněl, že Českou republiku a Spojené státy spojují pevné a historické vazby, že Spojené státy přispěly ke vzniku Československa před 90 lety a že i po vstupu České republiky do EU zůstává euroatlantická spolupráce základním pilířem české zahraniční politiky. V telegramu 5. listopadu také napsal: "Vážený pane prezidente, věřím, že Vás budu moci co nejdříve osobně i jménem celé naší země přivítat na Pražském hradě, třeba u příležitosti summitu NATO na jaře 2009." Summit k 60. výročí založení NATO se uskuteční v dubnu ve Francii a v Německu a ČR jako předsednická země EU by v Praze ráda uskutečnila schůzku sedmadvaceti členů EU a USA.

V New Yorku

znovuotevřeli Český dům

Velkolepá oslava provázela znovuotevření Českého domu v New Yorku, jenž byl zpřístupněn po více než pětileté rekonstrukci. Slavnosti se 30. října zúčastnili mnozí významní Češi, kteří žijí v USA: od bývalé krasobruslařky Áji Vrzáňové, hokejisty Patrika Eliáše až po uznávaného autora a ilustrátora dětských knih Petra Sise. Pásku slavnostně přestříhl místopředseda vlády Jiří Čunek, který zastupoval premiéra Mirka Topolánka. Ten kvůli situaci na domácí politické scéně po prohraných volbách cestu zrušil. Samotnou rekonstrukci provázelo mnoho problémů se stavebními povoleními a dělníckými pracemi. Původně měla být dokončena už v roce 2004 a stát tři sta milionů korun, náklady se však vyšplhaly až k částece tři čtvrtě miliardy. Český dům založili více než před sto lety čeští emigranti sdružení v organizaci Bohemian Benevolent and Literary Association, kteří výstavbu domu financovali ze svých vlastních kapes. Od této organizace, která sdružuje krajanské spolky ve Spojených státech, Česká republika dům na Manhattanu zakoupila v roce 2001 za symbolickou částku 1 dolar. Svěho času se dům těšil velké oblibě. Pamatuje sokolské slavnosti, divadelní představení, svatby, ale i návštěvu T. G. Masaryka. Postupem času však začal chátrat. Po současné rekonstrukci si dům ponechal původní design, který se ale velmi citlivě doplňuje s moderní architekturou. I nadále bude dům plnit svou kulturní, společenskou a politickou funkci.

**Sněmovna přijala nový
trestní zákoník, nahradí
normu z roku 1961**

Poslanecká sněmovna schválila novou podobu trestního zá-

koníku. Pokud zákon schválí Senát a podepíše prezident, začnou se podle něj soudci řídit v lednu 2010. Ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil řekl, že Česká republika získala moderní trestní zákoník, který bude více chránit životy a zdraví lidí. Poslanci napříč politickým spektrem považují právě tuto změnu za velmi důležitou. Zvýšená sazba za vraždu dosáhne až 20 let. Výjimečným trestem bude kromě doživotí i trest vězení od 20 do 30 let, který bude moci soudce vyměřit nově i za vraždu zdravotníka nebo úředníka ve službě. Zprísňují se také sazby za týrání osoby svěřené do péče, těžké ublížení na zdraví nebo týrání zvířat. Zákon kodifikuje také snížení trestní odpovědnosti mladistvých z 15 na 14 let. S tím nesouhlasili komunisté, nezařazený poslanec Evžen Snitilý a rebel z KDU-ČSL Ludvík Hovorka a hlasovali proti. "To je nejhorší věc, co jsme tu kdy schválili. Budeme kriminalizovat čtrnáctileté děti," řekl podlé. Aktuálně.cz místopředseda Sněmovny a předseda KSČM Vojtěch Filip. Komunistům také vadí, že se u některých majetkových trestných činů tresty sniží. Za drobné trestné činy např. krádež, by se měly častěji ukládat alternativní tresty, jako jsou obecně prospěšné práce, zákaz činnosti, peněžitý trest ve formě denních sazeb nebo trest domácího vězení. Nově bude trestné také nabízení a podávání dopingu, stejně jako pronásledování, tzv. stalking. Ministr vnitra Ivan Langer prohodil až desetiletý zákaz vstupu na stadion za výtržnictví na sportovních utkáních. Poslanci naopak odmítli legalizaci eutanazie a marihuany, kterou navrhovali zelení. Sněmovna schválila zákon ústavní většinou, což zaručuje, že by byl přijat i přes nesouhlasné stano-

risko Senátu a prezidenta. Na jednání zákoníku se tentokrát předem dohodla vládní koalice s opoziční ČSSD. Poslanecká sněmovna projednávala aktualizovaný trestní zákoník už v březnu 2006, tehdy ale chyběl paragraf o tunelování, což zabránilo jeho přijetí.

Češi si připomněli výročí sametové revoluce, na Národní vypukly potyčky

Češi v pondělí 17. listopadu oslavili Den boje za svobodu a demokracii. Toto datum odkazuje ke dvěma událostem: k uzavření českých vysokých škol nacisty v roce 1939 a k zahájení studentských demonstrací vedoucích k pádu komunistického režimu v roce 1989. Při této příležitosti se uskutečnila řada vzpomínkových akcí. Ráno se u budovy Hlávkovy koleje v Jenštejně v Praze konala pietní slavnost na počest obětí nacistické perzekuce. Akce se zúčastnili zástupci armády, církve a studentů, projev zde přednesl mimo jiné předseda vlády Mirek Topolánek, předseda Ústavního soudu Pavel Rychetský a rektor Univerzity Karlovy Václav Hampl. Všichni připomínali události podzimu 1939, premiér Topolánek se obrátil i k současnosti. Přirovnal svobodu ke křehké květině, kterou je potřeba opečovávat, zdůraznil potřebu spolupráce Česka se zahraničními spojenci a nutnost výstavby amerického radaru. Dále varoval před možným návratem komunistů k moci. Bez incidentů se ovšem neobešlo tradiční pokládání květin k pamětní desce na Národní třídě, kde se před 19 lety střetli demonstranti s tehdejší veřejnou bezpečností. Členové hnutí Ne základnám, kteří nesouhlasí s výstavbou amerického radaru v Brdech, totiž využili oslav k protestní akci a u památníku položili

vlastní věnec s trikolórou a jménem své organizace. Přítomným se však spojování výročí sametové revoluce a protestní akce nelíbilo a věnec odstranili. Došlo tak k potyčce, pořádek musela zjednat až městská policie. Do strkanice se nechtěně dostal i premiér, který ve stejnou dobu přijel položit věnec a musel se prodírat davem protestujících. Odpoledne na pietní místo dorazili bývalý prezident Václav Havel, primátor hlavního města Pavel Bém a místopředsedové vlády Jiří Čunek a Martin Bursík. Premiér kladl kytice ještě k památníku v Ruzyni a na Václavském náměstí. Demonstrace Václava Havla neklidnila. "Já chápu mladé lidi, že se potřebují bouřit proti něčemu. Teď si našli radar a mně to přijde celé dost nesmyslné," řekl novinářům. Malá protestní akce odpůrců radaru přerostla v masovou demonstraci několika stovek lidí, která dokonce zablokovala veřejnou dopravu. Situaci musela uklidňovat městská policie. Oslav státního svátku se letos poprvé nezúčastnil prezident Václav Klaus. Svou nepřítomnost zdůvodnil odpočinkem po náročném programu. Podle aktuálního průzkumu agentury Median nejsou lidé s polistopadovým vývojem příliš spokojeni. Spíše a určitě nespokojeno je 34 %, opačný názor zastává 29 % a ostatní nejsou ani spokojeni ani nespokojeni, uvedla ČTK.

Ze Slovenska

Královna Alžběta II.

poprvé navštívila Slovensko

Během dvoudenní návštěvy si britská královna Alžběta II. se svým manželem princem Filipem prohlédla Bratislavu. Tam ji čekalo setkání s politiky a dalšími osobnostmi a zavítala také do Vysokých Tater, kde v

Popradu zahájila hokejové utkání. Ve čtvrtek 23. října královnu oficiálně přivítal prezident Ivan Gašparovič s chotí. Součástí uvítacího ceremoniálu, na který se přišly podívat stovky lidí, byl také tradiční pár v lidovém kroji a chléb se solí. Po obědě s vrcholnými politiky měl královský pár možnost prohlédnout si centrum Bratislavy, což bylo vzácnou příležitostí pro občany setkat se s panovnicí Velké Británie. Odpoledne se královna zúčastnila recepce na britském velvyslanectví a mimo jiné projevila zájem o setkání s válečnými veterány, kteří bojovali na západní frontě. Alžběta II. zavítala také do blízkého Děvína, kde se setkala se svým krajanem Nicholasem Wintonem, který zachránil stovky slovenských a českých dětí před nacisty. V Děvině pak odhalila památník železné opony. Ten je symbolem hraničních bariér mezi bývalým socialistickým Československem a kapitalistickým Rakouskem. Jediny oficiální projev přednesla královna na večerním banketu ve Slovenské filharmonii. Druhý den zamířil královský pár do Vysokých Tater. Z Hrebienku, kam vyjeli lanovkou a kde odhalili pamětní desku, se vrátili do Starého Smokovce a odtud do Popradu. Zde si královna prohlédla kostel s oltářem Mistra Pavla z Levoče a princ Filip se zúčastnil ekologické konference. Návštěvu zakončila Alžběta II. Zahájením hokejového utkání mezi Popradem a britským Guildford Flames. Královna byla obdarována popradským hokejovým dresem s číslem 1 a napsaným Queen Elisabeth a strávila na tribuně několik úvodních minut utkání. Z popradského letiště pak zamířila rovnou do Londýna. Slovinci si návštěvu panovnice, vládnoucí

britské monarchii 56 let, velice cení a považují ji za jednu z nejvýznamnějších v historii své země. Prahu navštívila Alžběta II. v roce 1996.

Premiéři Slovenska a Maďarska se sešli, napětí však trvá

Vztahy mezi Slovenskem a Maďarskem jsou i nadále napjaté. K jejich uklidnění příliš nepřispěla ani společná tisková konference premiérů Roberta Fica a Ference Gyurcsányho v Komárně. I přesto, že cílem schůzky podle mluvčího maďarské vlády Dávida Darócziho bylo "stvrdit sounáležitost s evropskými předpisy, hodnotami a principy spolupráce", setkání ukázalo spíše rozpory mezi oběma premiéry a v průběhu schůzky padala silná slova. Fico podle serveru Lidovky.cz například řekl, že považuje za velký problém "export fašismu z maďarského území na Slovensko." Gyurcsány kontroval tím, že slovenská politika "neflirtuje s nacionalismem, ale zasnoubila se s ním," a podle portálu pokračoval výrokem: "V Evropě 21. století nás neohrožuje fašismus, nemá k tomu vhodné podmínky. Ale nacionalismus, netrpělivost a skrytý šovinismus, ty ano." Série slovensko-maďarských konfliktů začala fotbalovým zápasem 2. listopadu v Dunajské Středě, oblasti s početnou maďarskou menšinou, kde při výtržnostech slovenských fanoušků a maďarských rowdies musela zasahovat policie. Proti policejnímu zákroku se konaly demonstrace před slovenským velvyslanectvím v Budapešti. O několik dní později pak slovenská policie na východě země zadržela 28 maďarských občanů, podezřelých z propagace fašismu. Poslední kapkou byla částečná blokáda hranic maďarskými radikály.

Ekonomika

Automobilový průmysl: Hyundai se rozjíždí, Škoda zpomaluje

V pondělí 3. listopadu začala automobilka Hyundai zkušební výrobu osobních vozidel v severomoravských Nošovicích, ve svém prvním evropském závodě. Do konce roku má pásy závodu opustit 18 tisíc automobilů typu Hyundai i30 a do budoucna se počítá s výrobou 200 tisíc automobilů ročně i pozdějším zvyšováním produkce od roku 2011. Oficiálně zahájí v Nošovicích výrobu za účasti ministra průmyslu a obchodu Martina Řimana 10. listopadu. "Naše výroba představuje nejvyšší myslitelný stupeň automatizace, což nám dává významnou výhodu proti našim konkurentům," uvedl v citaci na portálu financinovin.cz Kim Ok-čo, prezident Hyundai pro ČR. Díky tomu si nošovické vozy podle něj získají silnou pozici na trhu a jejich prodej bude rychle stoupat i přes celosvětovou finanční krizi.

Největší producent automobilů v České republice, mlado-boleslavská Škoda Auto, však plánuje kroky opačným směrem. Snižující se poptávka po vozidlech je důvodem, proč Škoda letos vyrobí asi o 31 tisíc aut méně, než plánovala. Automobilka už pozastavila výrobu v září a v říjnu. Kromě toho stahuje výrobu ze Slovenska. Pokles výroby je důsledkem finanční krize, jejíž nástup byl v České republice urychlen silnou korunou. Je též umocněn faktem, že Škoda se například na českém trhu dostala do pozice dražších aut vůči jiným světovým značkám. Ty meziročně zlevnily o 20-30 %, Škoda si své ceny přitom doposud držela. To by se mělo v nejbližší době změnit. U pří-

ležitosti představení inovované verze Octavie přišla automobilka s upraveným ceníkem. Některé modely Škody Superb zlevní téměř o sto tisíc korun. Zájem o nová auta klesá v celé Evropě. Česká ekonomika je přitom na auta vázána, až pětina hrubého domácího produktu vzniká právě výrobou vozů či dílů do nich.

ČNB snížila úrokové sazby o nečekané tři čtvrtiny procentního bodu

Česká národní banka snížila 6. listopadu úrokové sazby o 0,75 procentního bodu. Hlavní úroková sazba, od níž se odvozuje výše úroků komerčních úvěrů, nyní dosahuje 2,75 %. Změna je platná od 7. listopadu. Výrazné snížení úrokových sazeb překvapilo téměř celý trh, analytici předpokládali pokles nejvýše o půl procentního bodu. Česká republika má nyní nejnižší úrokové sazby v Evropské unii. Změna způsobila výkyv kurzu koruny, který během několika minut po zveřejnění informace poklesl vůči euru o 20 haléřů. Důvodem snížení sazeb je podle analytiků odeznívající inflace (prognóza ČNB předpokládá do prosince snížení ze současných 6,6 procent na 5,1 procent), očekávané ochlazení ekonomiky v důsledku finanční krize, ale také stres na mezibankovním trhu. Někteří ekonomové nevyklučují další snižování. Od sazeb centrální banky se odvíjejí úroky bankovních vkladů a úvěrů. Podnikům nižší úroky přináší levnější úvěry na investice a provoz, domácnostem levnější půjčky na bydlení. Naopak lidé, kteří mají peníze uložené v bance, dostávají nižší úroky. České banky naznačily ochotu snižovat úroky u některých produktů, pokud se krok ČNB projeví i na mezibankovním trhu. Změny se předpokládají především

u hypotečních úvěrů. Ke snižování sazeb přistoupily i centrální banky jiných evropských zemí. Britská centrální banka Bank of England o 1,5 procentního bodu na 3 procenta a Švýcarská národní banka, která k tomuto kroku sáhla už podruhé během jednoho měsíce. Ve čtvrtek 6. listopadu oznámila změnu sazeb také Evropská centrální banka, snížila sazbu o 0,5 procentního bodu na 3,25 procenta. Rozhodnutí ECB nevyvolalo překvapení. Základní úroková sazba klesla i na Slovensku. Slovenská centrální banka ji 11. listopadu snížila o 0,5 procentního bodu na 3,25 procenta, tedy na úroveň eurozóny.

V mezinárodní soutěži v Izraeli poprvé zvítězilo víno z Moravy

Absolutním vítězem třetího ročníku mezinárodní soutěže Terravino Mediterranean International Wine & Spirit Challenge se v Izraeli stalo moravské bílé víno Palava Private Selection 2007 společnosti Vinselekt Michlovský z Rakvic na Břeclavsku. Ve třídění anonymním hlasování o tom rozhodli degustátoři ze 14 zemí světa, a Pálava tak zvítězila nad 621 vzorky. K absolutnímu vítězství ještě získala jednu z 18 velkých zlatých medailí. Česká média o tom informovala 21. listopadu. "Nezabývám si na jiný případ, kdy by moravské víno vyhrálo absolutního mezinárodního šampiona na některé z velkých světových soutěží," řekl na www.agroweb.cz člen odborné poroty Luboš Bárta. Dalším úspěchem je vítězství Neuburského ročníku 2007 ze sklepu Tomáše Krista z Milotic na Hodonínsku v kategorii bílých vín. Moravští vinaři si ze soutěže odnesli celkem osm zlatých medailí. V soutěži mělo Česko ze všech 30 účastnic-

kých zemí po Izraeli druhé největší zastoupení. Reprezentovalo je celkem 15 vinařských firem s 51 druhy vín. Po něm následovaly Španělsko a Argentina. Vítězem mezi červenými víny se stalo bordeauxské, nejlepším sladkým vínem zvolili degustátoři burgenlandské z Rakouska. Šampaňské Nicolas Feuillate ročníku 2002 zase zvítězilo mezi šumivými víny.

Kurzovní lístek

28. 11. 2008 (střed)

EUR, 1	25.210
Kanada, 1	15.975
Slovensko, 100	83.142
USA, 1	19.809

Kultura

Prokleté zlato Inků na Hradě

Proslulý incký poklad, kvůli kterému bylo v minulosti prolito mnoho krve a jehož krása a cena přinesly zkázu nejen těm, kteří jej vyrobili, ale i chtivým španělským dobyvatelům, je možné si prohlédnout od 1. listopadu do 30. dubna v prostorách Nejvyššího purkrabství na Pražském hradě. Výstava 1000 let zlata Inků - Prokletí zlata představuje umělecky a historicky nejvýznamnější nálezy z Muzea zlata v peruánské Limě, prohlášeného za světové kulturní dědictví. Některé exponáty dosud nebylo možné mimo Peru spatřit - k takovým patří především celá panovníkova zlatá záhrobní výbava. Expozice se však nezaměřuje pouze na výtvoř Inků, jejichž vlastní civilizace trvala pouhých 90 let (mezi lety 1438 a 1532), ale i na daleko méně známé kultury, které jim předcházely nebo s nimi kordistovaly, jako například kultura Nazca, Moche, Lambayeque či Cupisnique. Tyto menší civilizace ale nebyly co do znalosti práce se zlatem o nic méně vyspělé. K nejzajímavějším předmětům, z nichž většina pochá-

zi z pohřebních nalezišť, patří do všech detailů propracované obřadní pinzety, keramická glazurovaná trumpetka ve tvaru divoké kočky, půlměsíkové desťičky pro zavěšení v nosní přepážce, taška na koku ve tvaru jaguára, rituální nože, masivní náušnice, šklebici se masky či již zmíněná záhrobní výbava panovníka čítající masku, čelenku, korunu, náušnice a obětní poháry. Na výstavě lze zhlédnout také dvacetiminutový dokumentární film, který přibližuje období úpadku incké civilizace, kdy ji zachvátila nejdříve epidemie neštovic a poté boje o následnictví a občanská válka. Říši vzápětí dobyli a vyplnili Španělé, kteří velkou část nalezených cenností přetavili na mince a pruty zlata.

Pražský student odhaluje historii studentského života v průběhu staletí

Především roli studentů v přelomových okamžicích českých dějin akcentuje 13. listopadu otevřená výstava **Pražský student**, která poodkrývá historii Univerzity Karlovy a jejího studentstva v průběhu věků. Vystavené objekty se věnují studentskému životu v Praze od založení univerzity, tedy od roku 1348, až po listopadové události 1989. Na vernisáži Mojmir Horyna, prorektor Univerzity Karlovy, zdůraznil, že studenti, na rozdíl od ctihodných měšťanů, vždy našli dostatek odvahy k vystoupení se svými názory a požadavky. Ať už se jednalo o rok 1848, 1939, 1968 či 1989, studentstvo se vždy významnou měrou podílelo na tehdejších politických událostech, nezřídka se stalo jejich hlavním motorem. Nejjemnější pro většinu publika bude zřejmě část věnovaná Janu Opletalovi a Janu Palachovi. Podstatnou úlohu však mají i exponáty věnující se tradici různých studentských spolků, školních časopisů, spor-

tovních organizací či majálesů. Několik set exponátů zaujímá také pohled do historie kolejí. Expozice bude přístupná do 1. února v Clam-Gallasově paláci v pražské Husově ulici.

Český hokej slavil 100 let, národní tým porazil Slovensko

Přátelským zápasem vyvrcholily 4. listopadu oslavy 100. výročí českého hokeje. Reprezentace porazila před vyprodanou O2 Arenou výběr Slovenska vysoko 7:0. Češi vedli už po třech minutách 2:0. Tým pod vedením Vladimíra Růžičky, který si odbyl na lavičce obnovenou premiéru, předvedl svou herní sílu. Jeho protějšek Ján Filc, staronový trenér slovenských hokejistů, přivezl do Prahy mladý tým s dvanácti nováčky. Svůj poslední zápas v národním dresu odehrál Martin Straka, který byl už v odpoledních hodinách uveden do nově vzniklé Síně slávy. Na ledě nastoupil v prvním útoku vedle Jaromíra Jágra, který se do reprezentace vrátil po více než dvou letech, a obnovenou spolupráci si olympijští vítězové z Nagana pochvalovali. Ještě před samotným zápasem bylo k stému výročí oceněno 41 hokejových osobností, které vstoupily do Síně slávy Českého svazu ledního hokeje. Mezi oceněné patřili Ivan Hlinka in memoriam, Augustin Modrý, Karel Gut, Jaromír Jágr nebo Dominik Hašek. Osm hokejových legend ocenil Čestnou plaketou prezidenta republiky také Václav Klaus. Na Pražském hradě přijal mimo jiné Růžičku, Jágra, ale i Dominika Haška, Jiřího Holíka a Vladimíra Martince. Století organizovaného hokeje a důležité mezníky v jeho historii připomněla také výstava, kterou inicioval poslanec Evropského parlamentu Oldřich Vlasák a jeho kolega, slovenský hokejista Peter Šťastný.

**Let's celebrate
Vamos a celebrar!
Pojďme slavit**

MADLENKA

**Generální konzulát České republiky
Generální konzulát Mexika
Center for Teaching through Children's Books
at National-Louis University
ve spolupráci s
José Clemente Orozco Community Academy
a Facets Cinémathèque**

představuje českého umělce,
autora a ilustrátora dětských knih

Petra Sise

a jeho knížku

Madlenka,

kteřou nabízí jako dárek dětem chicagských škol

v pátek, 12. prosince, 2008, 9:30 hod.

v José Clemente Orozco Community Academy,
1940 West 18th Street, Chicago

Informace na tel. č. 312-861-1037, linka 100
nebo chicago@embassy.mzv.cz

* * *

Můžete také navštívit

Představení knížky Petra Sise

The Wall

pro učitele a knihovníky

po němž bude následovat beseda s autorem

v sobotu, 13. prosince, 2008, 14:00 hod.

v National-Louis University's Lisle Campus,
850 Warrenville Rd, Lisle
Informace na CTCB@nl.edu

a

Promítání krátkých animovaných filmů

Petra Sise ve Facets Cinémathèque

po němž bude následovat beseda s autorem

v neděli, 14. prosince, 2008, 12:00 hod.

1517 West Fullerton Ave., Chicago

Vstupné \$9/\$5

Informace na laurenw@facets.org

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Princip nenásilí je mnoha náboženstvím společný

Papežská rada pro mezináboženský dialog zveřejnila 28. října 2008 své poselství k hinduistickému "svátku světla" Diwali. Předseda rady, kardinál Jean-Louis Tauran, v něm vysvětluje volbu letošního tématu, Křesťané a hinduisté společně proti násilí: "I když jsou ze zla ve společnosti často obviňována náboženství, víme, že k nejružnějším formám násilí se uchyluje pouze manipulace s náboženstvím, která je však v protikladu s původní vírou." Citoval také proslov papeže Benedikta XVI. při modlitbě Anděl Páně loni v únoru: "Ve světě je příliš mnoho násilí a příliš mnoho nespravedlnosti, na které můžeme reagovat jen s větší láskou a větší dobrotou. Toto 'více' pochází od Boha." Odpor k násilí je podle kardinála Taurana jedním z pilířů hinduistického učení. Zvláště silně zaznívalo toto poselství od Mahátma Gándhiho, "otce indického národa", v jeho principu nenásilí. "Nenásilí není pouhým taktickým krokem, ale spíše postojem člověka, který je natolik přesvědčen o Boží lásce a moci, že se nebojí postavit se zlu zbraněmi lásky a pravdy," pokračuje předseda papežské rady a ukazuje, že princip nenásilí je vlastní i mnoha dalším náboženstvím. "Jako náboženští představitelé... se nebojme šířit mezi svými spoluobraty nenásilí," vyzývá kardinál Tauran, "chraňme posvátnost lidského života, pečujeme o dobro chudých a opovrhovaných a v dialogu spolupracujeme na podpoře důstojnosti každého člověka bez ohledu na jeho rasu, vyznání či společenskou třídu... Nenásilí je jedinou možností, jak ve světě budovat spravedlivější společnost, která bude mít soucit s druhými a bude o ně pečovat." V závěru pak popřál kardinál Tauran všem hinduistům pokoj a radost při oslavě "daru světla, které osvětluje srdce." Hinduistický svátek Diwali vychází ze starověké mytologie a je oslavou vítězství světla nad temnotou, života nad smrtí a dobra nad zlem. Během třídenních oslav hinduisté vítají nový rok, konají bohoslužby a smiřují se mezi sebou, zvláště v rámci rodiny. Papežská rada pro mezináboženský dialog zasílá k tomuto svátku každoročně své poselství.

Volná neděle je pro harmonii rodinného života důležitá

Komise biskupských konferencí zemí Evropské unie (COMECE) vydala 6. listopadu 2008 prohlášení, ve kterém komentuje zamítnutí návrhu, aby v návrhu nové evropské směrnice o pracovní době byla neděle označena za den pracovního klidu. Generální sekretář COMECE, P. Piotr Mazurkiewicz, to považuje za důsledek "procedurálních překážek" ze strany předsedy Výboru pro zaměstnanost a sociální věci EP. Novelou "Směrnice o pracovní době" se nyní Evropský parlament zabývá ve druhém čtení. Koncem října v parlamentu vystoupilo sedm poslanců, zastupujících Evropskou lidovou stranu (EPP), Evropskou sociálně-demokratickou stranu (PSE) a Evropské liberální a demokratické frakce (ALDE), s návrhem, aby ve Směrnici byla zakotvena ochrana neděle jako dne pracovního

klidu. Ve své argumentaci vycházejí z výzkumu, který tvrdí, že pracovní neschopnost je vyšší ve firmách, které své zaměstnance nutí pracovat v neděli. "Zdraví pracovníků závisí mimo jiné na možnosti skloubit práci s rodinným životem, navazovat udržovat společenské kontakty a věnovat se duchovním potřebám. Těmto požadavkům vyhovuje neděle, tradiční den odpočinku, mnohem více než kterýkoliv jiný den," tvrdí poslanci. Zároveň je podle nich "přirozeným dnem pro rodinné aktivity. Pokud má zmiňovaná směrnice splnit jeden ze svých stanovených cílů, tedy "umožnit skloubení práce a rodinného života, mělo by stanovení neděle jako dne pracovního klidu být do návrhu doplněno, myslí si poslanci. Sekretariát COMECE proto vyzývá všechny poslance Evropského parlamentu, aby využili procedurálních možností a zasadili se o to, aby návrh o neděli byl odhlasován alespoň na dalším projednávání dne 16.12. 2008. "Ochrana neděle je základním kamenem evropského sociálního systému a otázkou maximální důležitosti pro zaměstnance i jejich rodiny," potvrzuje COMECE ve svém prohlášení.

Nový web pro děti - www.deti.vira.cz

Pastorační středisko při Arcibiskupství pražském spouští rámci internetových stránek Vira.cz nový projekt, který je určen zejména dětem, ale i všem ostatním, kdo s dětmi pracují. Projekt vznikl jako reakce na zvýšenou poptávku po informacích a materiálech v internetovém prostředí pro děti. Na adresě www.deti.vira.cz jsou k dispozici stránky, které obsahují omalovánky, rébusy, kalendáře a různé tvořivé nápady (např. výroba svíček, šablony k malování na sklo aj.). Dále i Bibli pro děti a obrázkové příběhy s omalovánkami ke každé liturgické době. Materiály jsou volně ke stažení a jejich nabídka je postupně rozšiřována.

Z Patristické konference 2008

Ve dnech 7.-8.11. proběhla na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci Patristická konference 2008, která byla prvním celostátním setkáním odborných badatelů, studentů i laických zájemců o tento teologický obor. V průběhu akce zaznělo celkem 26 příspěvků, v nichž přednášející představili téma, jímž se aktuálně zabývají, i svůj vlastní přístup ke studiu starokřesťanské literatury. Program konference a názvy jednotlivých referátů jsou k dispozici na adrese <http://www.centrum-texty.upol.cz/patristickaspolecnost/>. Během konference vznikla Patristická společnost České republiky, jejímž úkolem je vytvořit prostor pro komunikaci mezi zájemci o patristiku v naší zemi a zároveň zprostředkovat kontakty s Mezinárodní patristickou asociací. Přihlášky, stanovy a podmínky vstupu do této společnosti jsou k dispozici na výše uvedených internetových stránkách. Příští mezinárodní konference bude věnována spisům Dionýsia Areopagity a proběhne koncem října 2009 v Praze.

Podle zpráv ČB

P. Josef Šach byl jmenován papežským prelátem a monsignorem

Biskup Mons. ThDr. Petr Esterka předává P. Josefu Šachovi dekret Svatého otce Benedikta XVI. se jmenováním papežským prelátem a monsignorem.

Na 1. neděli adventní 30. listopadu 2008 bylo při slavnostní bohoslužbě v kostele sv. Václava v Torontu, předáno papežské vyznamenání P. Josefu Vojtěchu Šachovi za obětavou službu nejen českým a slovenským emigrantům v Kanadě, ale všem, kdo ji potřebují. Biskup Mons. ThDr. Petr Esterka, pověřený péčí o krajany žijící v zahraničí v úvodu mše svaté požehnal adventní věnec a potom přečetl listinu Svatého otce Benedikta XVI., který jmenoval Otce Šacha „papežským prelátem Jeho Svatosti“. Tento titul opravňuje jmenovaného používat před jménem titul monsignore (zkráceně Mons.) nebo prelát. P. Šach vzápětí poděkoval biskupu Esterkovi a také Svatému Otci za udělení tohoto titulu. Potom pokračovala mše svatá, které se účastnilo na dvě stě našich krajanů nejen z Toronta, ale také z Burlingtonu a širokého okolí, kterým P. Šach dlouhá léta sloužil a slouží.

Po mši svaté následovala recepce v hale farnosti sv. Václava. Před slavnostním obědem Dr. Josef Svoboda z Burlingtonu připomněl zásluhy P. Šacha a jménem přítomných novému prelátovi a monsignorovi blahopřál. Společensví věřících setrvalo potom v družné zábavě s oslavencem do pozdních odpoledních hodin.

P. Josef Šach se narodil dne 22. dubna 1919 v Hořovicích. Po ukončení měšťanky, kdy zrovna vrcholila hospodářská krize, nemohl z finančních důvodů dále studovat. Vyučil se a pracoval ve Zlíně jako lahůdkář. Po únoru 1948 se rozhodl k emigraci. Přes Vídeň se dostal do uprchlického tábora u

Salzburgu a po šesti týdnech pak přes Německo do Anglie. Odtud odjel do Kanady. Seznámil se s P. Františkem Dostálem SJ, P. Longinem Gaborikem, těšitelem a P. Jaroslavem Jandou, zakladatelem českého kostela sv. Václava v Torontu. Pod vedením P. Dostála se rozhodl stát se knězem. V roce 1956 odjel do Nepomucenu v Římě, kde studoval 2 roky filosofii a 4 roky teologii na Lateránské univerzitě. Dne 23. prosince 1961 byl kardinálem Tragliou v Lateránské bazilice vysvěcen na kněze pro arcidiecézi pražskou.

Kněžskou službu začínal v hamiltonské katedrále Christ the King a pokračoval jako kaplan v několika dalších kanadských farnostech. V roce 1975 byl hamiltonským biskupem vyzván, aby založil českou misii. Zásluhou obětavé práce P. Josefa Šacha a pod jeho nezištným vedením misie, kterou pojmenoval Misie sv. Vojtěcha, poměrně rychle rostla a vzkvétala.

Jeho pastorační činnost mezi českými emigranty na celém území Kanady byla velmi bohatá. Dlouhou dobu vydával časopis, který byl čten mezi českými emigranty v celém světě. Organizoval významnou finanční pomoc pro kolej Nepomucenum v Římě a pro misie zejména v Indii. P. Šach byl vyhledávaným zpovědníkem a duchovním vůdcem nejen mezi českými emigranty, ale i mezi místními kněžími. Vedle pastore nemocných má velký význam jeho zpovědní činnost. Ve svých aktivitách, zejména ve finanční pomoci a ve zpovědní činnosti a návštěvách nemocných, pokračuje i na odpočinku.

Mons. Josef Šach děkuje za udělené vyznamenání

In memoriam Rev. Josefa Kadlece S. J., M.D., Ph.D.

Každý z nás znal Otce Josefa Kadlece vždy toužil, aby se o něm mohl dozvědět víc. Kvůli jeho duchovním hodnotám, inteligenci a životním zkušenostem, vše podávané se zanícením ve světle katolické morálky. Jeho rozklady, ať už během kázání, určitého výkladu Pisma Svatého nebo běžné konverzace svědčily o připravenosti, systematickém pojetí, odpovědném postoji bohabojného vědce a přesném teologickém ohraničení. Jeho vtip a občasné, ač pozorné, užití sarkasmu z něj činily obávaného, ač obdivovaného diskutéra. V ohledu na základní křesťanské zásady se nezastvácením zdál neústupný, ačkoliv ve skutečnosti oplýval vlivností a pokorou.

Jeho život byl křest ohněm, jak zdůrazněno v pravoslavi, a jak, zdá se, je předurčeno před věky. Ke kněžství se v životě dostal pozdě. Uvažoval o něm sice již v dětství a později vážně po ukončení gymnázia, ale na radu svého duchovního rádce, jímž byl tehdejší provinciál jezuitů Šilhán, svůj záměr změnil. Ten usoudil, že doba je nepříhodná, neboť právě v té době začalo pronásledování duchovenstva v důsledku komunistického převzetí moci. V roce 1953 pak Josef Kadlec dokončil medicínu na Karlově universitě, i když i tam měl politické potíže, hlavně proto, že jeho rodiče bydleli v Praze a jeho otec byl dříve velkoobchodníkem. (Jeho maminka byla učitelkou.)

Po krátkém působení jako obvodní lékař mimo Prahu, pokračoval ve svém vzdělání vědeckou kandidaturou v mikrobiologii v Československé akademii a získal titul kandidáta věd (Cs.C.). Posléze byl vybrán jako československý zástupce do Světové zdravotnické organizace (WHO). Několik let řídil oblastní působení této organizace pro Jižní Ameriku ze své

úřadovny v Caracasu ve Venezuele. V roce 1968 byl vyzván, aby se vrátil do vlasti, ale po sovětské invazi se rozhodl setrvat. Pak se měl stát vedoucím WHO pro činnost na celém americkém světadíle se sídlem ve Washingtonu. Tuto lákavou nabídku však v roce 1971 nepřijal a na místo toho se stal jezuitou.

V roce 1971 vstoupil do semináře v Londýně, aby v roce 1977 byl vysvěcen na kněze. Ještě téhož roku zahájil na Georgetownské univerzitě ve Washingtonu, D.C. studia v oboru Lékařská bioetika zakončená v roce 1981 doktorátem (Ph.D.). Stal se profesorem na Georgetownské univerzitě a byl pak členem mnoha poradních výborů, kde jako specialista v oboru bránil práva pacientů vybraných pro lékařské pokusy.

Od roku 1977 také sloužil pro české a slovenské krajany každý měsíc pravidelné mše svaté v češtině, jež později rovněž rozšířil o odpolední výklad Pisma Svatého.

Za svého působení v Washingtonu byl členem původního organizačního výboru, který sestavil Eduard Fusek pro stavbu české kaple v americké národní svatyni, „Shrine of Immaculate Conception“ (Svatyně neposkvrněného početí Panny Marie), ve Washingtonu. Tato kaple, pojmenovaná podle Panny Marie hostýnské jako Our Lady of Hostýn, byla oficiálně otevřena v roce 1983.

Mezi jeho „ovečkami“ bylo během celé té doby mnoho jeho soupudníků. Mnozí z nich byli vysokých morálních a intelektuálních hodnot, stateční a zásadoví jako on, a stejně tak skromní. Mezi nimi třeba JUDR Vinš, který byl mimo jiné varhaníkem od Svatého Ducha v Hradci Králové, a jenž pokračoval v 70-leté varhanické tradici, své rodiny a své vlastní, doprovodem, když české mše svaté na Georgetownské univerzitě začaly. Velmi známý byl také již zmíněný Eduard Fusek, který organizoval český katolický život ve washingtonské oblasti již od svého příchodu v roce 1956. Byl předválečným poslancem za Životnostenskou stranu, aktivním členem podzemního hnutí za nacismu, poslancem Lidové strany po válce a později vyhraněným protikomunistou. Potom přišel i s nápadem vybudovat českou kapli v americké národní svatyni. Hlavně jeho zásluhou, organizačními schopnostmi a mimořádným úsilím se záměr realizoval. Byly stovky, a snad i tisíce dalších, bezejmenných.

Všichni fámíci bez rozdílu si u Otce Josefa Kadlece vždy nepochybně vážili jeho snahy o posílení víry v nás, a v jeho vlastním vzoru měli vždy naznačenu cestu jak dál. On sám pracoval tvrdě, statečně bojoval za katolické zásady, zvláště ty etické, a vydržel až do

konce. Necht' je Hospodin, náš Bůh, milosrdný k jednomu z jeho nejoddanějších služebníků!

Dovětek: Z pozorování postojů spolubratrů jezuitů i amerických laiků během celé události byl patrný jejich údiv nad tím, co vlastně ze snulý pro mnohé z nich po lidské stránce představoval. Na příklad obdivovali jeho sounáležitost s krajany, jeho pocit odpovědnosti za uspokojení jejich duchovních potřeb a touhu po rodném domově. Po převratu v roce 1989 byl doma mnohokrát a vždy na několik týdnů. Jeho touha po domově je zřejmě pro místní nevysvětlitelná, zvláště po letech pobytu v cizině zahrnujícím více než půl dlouhého života. Tento jev možno pozorovat u mnoha významných Čechů a Slováků, a může být podvědomý z nezáměrného porovnávání domova a ciziny.

Mezi dalšími pozoruhodnostmi si jeho kolegové všimli nejen bohorovného klidu, ale nadání zahrát na klavír s přehledem klasiku. Dále obdivovali jeho jazykové vybavení a zručnost v řečtině, latině, němčině, angličtině, španělštině, ruštině a konečně i pro ně nepochopitelně složitě a zapleklité češtině. Rovněž si nedovedli vysvětlit jeho daleko větší obavu z komunismu a sověťizace než z nacismu. Vše to jako by Bohem dáno!

Josef Vladimír Kadlec se narodil 19. února 1929 v Praze a skonal po svátku Všech Svatých, 2. listopadu 2008 ve zdravotnickém zařízení v jezuitské komunitě v Manresa Hall při universitě Svatého Josefa ve Filadelfii. Jeho zdravotní stav se zhoršoval během posledních dvou let a ve spánku podlehl následkům zápalu plic. Pohřeb se konal 6. listopadu v Dahlgren Chapel of the Sacred Heart v areálu Georgetownské university ve Washingtonu a proběhl v mimořádně důstojné atmosféře. Hlavním celebrantem byl Rektor John P. K. Langan, S.J., koncelebrovalo osm dalších spolubratrů jezuitů a důtklivé kázání protkané osobními zážitky a dojmy ze styku s Otcem Kadlecem pronesl G. Ronald Murphy, S.J. Z akademické obce se ze zesnulým rozloučil Joseph A. Bellanti, M.D., profesor a vedoucí Ústavu imunologie na Georgetownské universitě. V průběhu pohřebního obřadu zazpíval James P. M. Walsh, S.J. v češtině Dvořákovu skladbu z Biblických písní, na slova 23. žalmu Hospodin je můj pastýř. Biblické písně ho předešle časem učil zpívat sám nyní zesnulý. Tělo pak bylo uloženo k věčnému odpočinku na sousošním hřbitově. Po pohřebních obřadech se konalo v prostorách jezuitské komunity přátelské posezení celebrantů a hostů.

Josef Zolman, MD, PhD

Naše Vánoce v Ludwigsburku

24. prosinec 1949 - Štědrý den dětí bez domova. A přece to byl krásný den! Naposledy jdeme ráno tmavým dvorem do kaple na rořáty. Tam to již voní Vánocemi. Podlaha je vydrhnuta, z kamínek sálá te-

plo. Poslední „Ejhle, Hospodin přijde.“ Kde a jakým jazykem budeme zpívat příští rořáty? Je ještě tma, končíme posledním zvoláním „O královno Maria!“ Několik ubohých dipíků a mezi nimi naše rodina vychází z útulného tepla kaple do chladného a nevlidného prostředí kasáren. Ale v srdci si nesou trochu toho radostného tepla a jdou si upravit své kasárenské světnice, aby jim co nejvíce nahradily ztracený domov. Ve skladišti se vydávají vánočky, tedy do fronty. Je dlouhá, ale postupuje rychle. Dostaneme šest půlkilových vánoček, tři kousky syrové ryby, šest pomerančů a osmnáct jablíček.

A teď rychle do práce. Musíme drhnout podlahu, čistit kamna, vynést popel, vyčistit boty, naklepat pokrývky a - pověsit záclony. Ano, skutečné záclony. Nejsou sice nové, sem tam nějaká dírka, ale jistě jsou lepší, než jsme měli v kuchyni ve Strakoncích. A záclony, to už je u dipíků přepych. Dostali jsme je od dobré paní Jandáčkové, která nám připravila opravdu bohatého Ježíška.

A ještě nemáme ozdobený stromček. To však nám musí udělat Ježíšek nebo některý andělíček. Přijde velebný pán pro táta, aby šel postavit betlém do kaple. Dlouho se s ním táta připravoval, než vyrobil několik figurek a oveček. Ale když ho postavil, každému se líbil. Zvláště budil pozornost dipík v populárním zeleném kabátě se širokým límcem, v zelených vojenských kalhotách, jak klečí před Ježíškem ubohý a opuštěný. P. Prachař byl nadšen a táta šťasten, že mohl něco pěkného udělat. A ještě jsme museli utíkat do lesíka pro trochu mechu. Tak stojí betlém na mariánském oltáři v zeleni a nad ním nápis: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ Ale ještě nemáme sami žádný betlém. V rychlosti řeže táta svatou rodinku a hvězdu kometu. A tak k večeru stojí na poliče náš betlémeček.

Musím si zdřímnout, abych mohl na půlnoční. A když jsem po chvíli procitnul, překvapilo mne, že stromček je už ozdobený a stojí na ubrousku na stolku mezi okny. Není na něm mnoho cukroví, ozdoby žádné, jen trochu lamel a deset svíček, ale líbí se mi a je krásný. A hlavně, že ho vůbec máme. Je tu tolik světnic, kde nemají stromček žádný. V těch světnicích je málo hodných lidí, již odpoledne jsou mnozí opilí a ošklivý křik se rozléhá celým blokem. Těm lidem asi Ježíšek nic nenadělí, když oni zapomněli na něho.

Už je tma. Maminka peče tři kousky ryby. Strejda Kostelecký ještě neodjel do Austrálie, proto jsme ho pozvali k večeři. Těžko seženeme šest plecháčů, abychom mohli všichni najednou večeřet. I ubrus je na stole. Rybí polévka není, jen já mám trochu zeleninové od oběda. Ostatní hned jí bramborový salát a rybu.

Zdá se, že nám Pán Bůh ty tři kousky ryby tak požehnal, že jsme se všichni najedli a ještě zbylo. A máme ještě vánočky a dva plecháče cukroví a čaj a zrnkovou kávu. Úplné hody. Ale co tam daleko, na východě? Vidíme z okna právě tím směrem, kde je ukryta naše ubohá země. A v ní všichni, které máme rádi. Vzpomínají. I my vzpomínáme.

Někdo klepe na dveře. Naši sousedé Skrbkovi a Průchovi přicházejí popřát radostné svátky. Potom přijdou i Flosmanovi a Šafusovi, i paní docentová Krějčová. U srdce hřeje ta pozornost. Jestlipak už naděluje Ježíšek? Jdeme se podívat s maminkou do chodby, jestli někde něco září. A když se vrátím, je náš stromček rozsvícen a dárků plný stůl, okna i lůžko. A jaké věci, o kterých se nám ani nesnilo. Nejvíce prádla a šatů. Já jsem prosil Ježíška o medvídku a dostal jsem ho. Krásného bílého s červenou stužkou na krku. Jen se leskne. A knížky, omalovánky, barvičky, ořechy, fíky, datle. A ještě něco. Žádný nevěděl, co to je. Nikdy jsme to nejedli ani neviděli: burské oříšky, pro každého velký sáček. A holky dostaly panenky, dudlíčky a knížky. Lida dva velké balíky čokolády a kus šunky, maminka dvě krabice ryb a prádlo, táta kabát s vestou a kravatu a všechno možné prádlo, které nám Ježíšek prostřednictvím paní Jandáčkové nadělil. Radost jsme měli nesmírnou. Do čeho se dříve pustit? Vše je tak výborné. Pomalu ochutnáváme, pijeme čaj a kávu, kamna pěkně hřejí a my si vyprávíme. Co jsme již prožili a ještě prožijeme? Již sedm měsíců jsme v Německu.

Podivuhodně nás Bůh vedl a žehnal nám, a povede nás i dále. Hodina za hodinou utíká. Zvoneček kempového kostela zvoní do tmavé noci, zve na půlnoční. Nebude zde, ale v ohromném kostele svatého Jana Křtitele ve městě pro všechny české kempy v Ludwigsburgu.

Důkladně vystrojeni jdeme alejí podél polského kempu na Stuttgartskou ulici. Před kostelem září ohromný strom. Kostel je rozsáhlý, kromě veliké, zlaté sochy svatého Jana na hlavním oltáři, není nikde žádný obraz ani socha. Kostel užívají také evangelici. Varhany jsou zde překrásné. Když odzvoní na věži půlnoční, rozjásají se varhany s doprovodem lesních rohů s nesmírným jásotem radosti a hučí to jako bouře. „Narodil se Kristus Pán...“ a hned na to „Tichá noc, Svatá noc...“ Sedím vedle táty, dech se mi tají a jen poslouchám a poslouchám. Ale již vychází kněží k oltáři. Uprostřed pan dr. Léčavý má mši svatou a my počináme zpívat „Veselé vánoční hody...“ Varhany burácí, naplněný kostel dipíky burácí a my všichni zpíváme. Po evangeliu vystoupí kněz na vysokou kazatelnu a káže, nádherně káže o chudobě dítěte betlémského a o chudobě naší. To jsem již příliš unaven, nemohu udržet těžká víčka, pomalu usínám. Opřen o tátovo rameno šťastně dřímám. Ale sotva kázání skončí a varhany se znovu rozezvučí nemohu déle spát. Mám oči široce otevřené a zpíváme: „Nesem vám noviny...“ a zase slovensky „Tichá noc...“ Bouřlivým „...nám, nám narodil se!“ končí půlnoční mše svatá českých uprchlíků v Ludwigsburgu. Proudý vycházejí a směřují k Jagerhofu a Krabenlochu.

Přicházíme do našeho bloku. Tam řve několik opilých zoufalců, kteří neznají v naší společné bídě jiné útechy kromě pití. Pro mne byl tento den neskonale krásný. Velmi šťasten a spokojen pozdě usínám.

Jan Bouz

Z knihy „Vzpomínky malého uprchlíka“

Srdečné blahopřání

26.prosince 2008 oslaví
naše milá manželka, maminka,
babička, prababička a
„MATKA“ osady

Alice Vedralová
80.narozeniny

Do dalších let života hojnost Božího požehnání,
dobré zdraví a stálou životní pohodu
ze srdce přejí

*manžel Eda,
děti Alička, Edward, Marie, Ludmila,
Pavčina, Blanka, Albína a Dana s rodinami,
všechna vnoučata a pravnoučata,*

*kamarádi a kamarádky
z T. O. Dálava – blahé paměti*

*bratři a sestry
z Československého Orla v exilu*

K blahopřání se připojují též

*Fr.Dušan Hladík a
přátelé z České misie v Chicagu*

s upřímným díkem za všechny modlitby,
oběti a neúnavnou práci
pro velký ohruh našich krajanů

Společně s naší jubilantkou poděkujeme Pánu Bohu
za celý její život a poprosíme o všechny potřebné milosti
do let příštích při mši svaté v sobotu 27.prosince 2008
v 6.30 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Cicero.

Kytička modliteb a účast na této bohoslužbě bude
pro oslavenkyni dárkem nejmilejším.

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago
srdečně zve své členy a přátele na předvánoční schůzku
v úterý 9.prosince 2007 v 7 hodin večer
ve společenské místnosti České Misie,
2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

**Během večera bude promítnut
roztomilý český film**

ANDĚL PÁNĚ

zpracovaný v moderním stylu na motivy pohádek
Boženy Němcové. V duchu vánočních svátků film
zdůrazňuje, jak dobrota a štědrost vítězí nad zlem,
sobectvím a lakomstvím a poukazuje,
že největším darem k Vánocům je LÁSKA.

Po programu bude následovat menší občerstvení, zpěv
oblíbených koledí a přátelská beseda. Přijďte se potěšit
a užít do kouzelné doby nejkrásnějších svátků.

Vstup volný.

Pořádající výbor SVU Chicago

Srdečně zveme všechny členy na

VÝROČNÍ SCHŮZI ČESKÉ MISIE

**Schůze se bude konat
v sobotu 13.prosince 2008
v 7.45 večer (po mši svaté)
v klubovně Misijního domu
2340 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804**

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2008.
Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2008.
Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2009.
Bude předložen plán činnosti na rok 2009.
Bude se jednat o zakoupení nového kostela
pro Českou misii v Brookfieldu.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

*Rev. Dušan Hladík, president
a Rada České Misie*

Vděčná vzpomínka

7.prosince 2008 si připomeneme osmé výročí
úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Maura Ladislava Poučka OSB

Narodil se 21.listopadu 1920 ve Velké Lečici u Příbrami v Čechách.
Vstoupil do benediktinského řádu, kde v arcidiocésii sv. Vojtěcha
a sv. Markéty v Praze - Břevnově 30.srpna 1941 složil řeholní sliby.

Teologii studoval na Karlově Universitě v Praze a od roku 1946
v Belgii, kde byl 1.srpna 1948 vysvěcen na kněze.

9 roků působil jako misionář a učitel katolických škol
v Belgickém Kongu v Africe.

Od roku 1965 působil v Chicagu v USA, kde se zapojil nejprve
do práce benediktinů v Lisle, posléze pracoval především
pro naše krajany ve farnosti sv.Prokopa v Chicagu
a nakonec ve farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Ve svém kněžském poslání byl vyhledáván jako výborný zpovědník.

Spolu s Otcem Vojtěchem Vítem OSB se významnou měrou podílel
na vydávání krajanských novin Hlas národa jako redaktor a korektor.

Na věčnost byl Pánem života a smrti povolán po těžké nemoci 7.prosince 2000.

*Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat u Panny
Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 6.prosince 2008 v 6.30 večer.*

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi.

*Rev. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu*

2008 Christmas Concerts

Sourozenci Slívovi
Vás srdečně zvou na

Vánoční koncerty

Program:

Vánoční koledy a hudba od Vivaldiho,
Schuberta, Lalo a dalších autorů.

Vstup volný

Sobota 27.prosince 2008 v 7:30 PM (po mši svaté)
V kostele Panny Marie Svatohorské - 2412 S. 61st Ave, Cicero, IL
(donations for Mary Sliva's new violin will be gladly accepted)

Sunday, December 28, 2008 at 3:30 PM
Holy Spirit Catholic Community - 2003 Hassert Blvd. (111th St.), Naperville, IL
(donations for Relevant Radio will be gladly accepted)

Další informace najdete na: <http://www.psliva.com/concerts/>

ČESKÉ VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

Středa 24.prosince 2008 - Štědrý večer

SLAVNÁ PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ

v 10.00 hod.večer

V kostele Panny Marie Svatohorské - 2412 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804
české koledy se budou hrát a zpívat již od 9.00 hod. večer

Jakub Jan Ryba - Česká mše vánoční

bude provedena při samotné bohoslužbě
zpívají sólisté a chrámový sbor za doprovodu varhan a orchestru

Čtvrtek 25.prosince 2008 - Hod Boží vánoční

Mše svatá v 10.30 hod. dopoledne

v kapli Misijního domu - 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

Pátek 26.prosince 2008 - Svátek svatého Štěpána

Mše svatá v 10.30 hod. dopoledne v kapli Misijního domu

Sobota 27.prosince 2008 - Svátek svaté rodiny

Mše svatá v 6.30 hod. večer v kostele Panny Marie

Neděle 28.prosince 2008 - Svátek svaté rodiny

Mše svatá v 10.30 hod. dopoledne v kapli Misijního domu

Středa 31.prosince 2008 - sv. Silvestra

Mše svatá v 6.30 hod. večer v kapli Misijního domu

potom přátelské posezení v KLUBU Misijního domu

NOČNÍ ADORACE

od 11.00 do 12.00 hod.večer v kapli Misijního domu

Čtvrtek 1.ledna 2009 - Nový rok

Mše svatá ke cti Panny Marie v 10.30 hod. dopoledne v kapli Misijního domu

Sobota 3.ledna 2009 - Zjevení Páně - svatých Tří králů

Mše svatá v 6.30 hod. večer v kostele Panny Marie

Opakuje se Rybova - Česká mše vánoční

Příležitost ke svaté zpovědi vždy hodinu před mší svatou, během bohoslužeb se zpovídat nebude.

K svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá: Rev. Dušan Hladík Telefon: (708) 656 - 7472 Mobil: (708) 533 - 1050

Československé sdružené organizace v Chicagu

Vás srdečně zvou na

51. REPREZENTAČNÍ PLES

V sobotu 7.února 2009

**Drury Lane Oak Brook
Oak Brook Terrace, IL**

K tanci a poslechu hraje známá česká hudba

St. Louis

Czech Express Band

Pro bližší informace a rezervaci stolů volejte: Mrs. Vlasta Vicenik (708) 354 - 0520
nebo zašlete E-mail: representativeball@gmail.com

*Ježíšku náš drahý,
nezapomeň,
že jsi Jezulátko z Prahy,
nezapomeň,
že jsme dítky Tvoji Matky,
necht' nás rozechřeje
úsměv její sladký!*

**Všem lidem dobré vůle
Boží požehnání**

vyprošuje

Karel J. Chrobák s dětmi a vnoučaty

**Požehnané svátky vánoční
a hodně zdraví v novém roce
všem přátelům a známým přeji**

*Tomečkovi
Rasochovi
a Milka Sovová*

**Radostné svátky vánoční
a požehnaný nový rok 2008
svým přátelům a známým přeji**

Edvard a Alice Vedralovi

***Radostné Vánoce a všechno nejlepší
a mnoho zdraví v roce 2008***

všem přátelům a známým přeje
a ochranu Matky Boží vyprošuje

Karel Švec

Svec & Sons Funeral Home

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Rodinný závod sloužící krajanům v zármutku
už celých 94 let od roku 1915

*Rodinnou a osobní radost o Vánocích z narození
našeho Vykupitele - Ježíše Krista v Betlémě a hojnost
zdraví a Božího požehnání v celém roce 2009 Vám přeji*

**James - Václav Švec
s maminkou Aničkou**

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

**Šťastné a požehnané vánoční svátky
a úspěšný nový rok 2009**

přeje svým posluchačům československého
rádiového vysílání v Chicagu a okolí

JERRY JIRÁK

**Československé rádio vysílá na stanici
WCEV 1450 AM**

každou neděli od 9 hodin do 10 hodin dopoledne.

Poslechněte si hezkou hudbu
a zprávy z naší české komunity.

**Christmas Greetings from
Czech Voice of Cleveland**

**Veselé Vánoce
a požehnaný nový rok 2009**

České rádiové vysílání pro oblast
Clevelandu na stanici

WERE 1490 AM v neděli 1.00 - 2.00 PM

WHKW 1220 AM v neděli 3.03 - 5.00 PM

Joe Kocáb

4501 Cullen Dr., Cleveland, OH, 44105

Tel. (216) 883 - 4760

**Veselé Vánoce a
šťastný nový rok 2009**

přeje všem přátelům

SPARTA A. B. A.

Veselé Vánoce a šťastný nový rok 2009

*Merry Christmas
and happy New Year 2009 from*

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, president

Theresa M. Pokorny, secretary - treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravec

1-708-484-3162

Dolores Jacklin

1-630-968-1292

We wish a very Blessed Christmas and
Happy New Year to all our friends

Všem našim přátelům přejeme
milostiplné svátky Kristova narození
a šťastný nový rok 2009

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 W. Cermak Rd., Westchester, IL 60154

Direct Line: (773) 910 - 3400

Chapel: (708) 562 - 5900

e-mail: marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

*Veselé Vánoce a
mnoho štěstí a
zdraví v novém
roce 2009
všem přátelům
přeje*

rodina Boleslavova

*Rudolf a Anděla,
synové Rudolf a George,
snacha Sharon
a vnuci Garrett a Brent*

**Make the wonder of Christ's coming
and his blessing never cease
to make this Christmas day for you
a time of joy and peace.**

**Kéž Kristovo narození
naplní Váš život radostí a pokojem.**

To Vám všem u jeslíček vyprošuje

Ādele Vacek

s rodinou

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

*Všem našim klientům a
krajanům pokojné Vánoce
a klidný rok 2009
bez úrazů, nehod a
jakýchkoli neštěstí
přeje*

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)

LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

**Kéž Vám hvězda Betlémská září
o Vánocích i po celý příští rok**

**Karlin Hall and Club
5304 Fleet Ave, Cleveland, OH**

**Taneční večery s hudbou
Výborná Česká kuchyně
Společenské a kulturní akce
se u nás konají v průběhu celého roku**

For details and updates call: 216 - 883 4760
Czech Kitchen call: 216 - 581 4362

**Veselé Vánoce
a požehnaný
rok 2009**

George Podzamský, M.D.

**INTERNAL MEDICINE
2135 S. MAPLE AVE.
BERWYN, IL 60402**

Telephone: (708) 749 – 4141

Domů: (708) 749 – 9941

Pager: (708) 324 – 0259

Jsem v ordinaci denně mimo středy
od 11 A.M. do 4 P.M.

V případě potřeby jsem dosažitelný kdykoli.

HLASY NÁRODA

*Máte již zaplacené předplatné
na rok 2008?*

**Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou
je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí**

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD

Kanada na rok letecky: 40.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD

Šeky pište na: Czech Mission nebo Hlasy národa

Naše adresa:

**Hlasy národa,
P.O. Box 508 576,
Cicero, IL 60804**

Tel.:(708) 656 -7472 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Oslavy 90. výročí založení Československé republiky

Doma ve vlasti

Slavnostní přehlídka vojenských sil, oslavné projevy a předávání státních vyznamenání, byly 28. října náplní oslav 90. výročí založení československého státu. V ulicích Prahy se odehrála největší vojenská přehlídka od roku 1985. Evropskou třídou projelo během dopoledne na 200 kusů bojové techniky, které krom vojáků doprovázely také oddíly hradní stráže, jednotky integrovaného záchranného systému a městská policie. Prezident Václav Klaus vyzdvihl důležitost přítomných zdravotních sborů a při porovnání dosavadních manifestací vojenské síly vzpomněl skutečnost, že současná armáda se vyznačuje především schopností aktivně bránit stát proti vojenským sporům, nikoli konflikty sama vyvolávat. Oslavy vzniku československého státu se staly také příležitostí pro pořádání srazů politických stran, které ve svém programu vyzdvihují požadavky na národní homogenitu obyvatel státu. Na náměstí Jiřího z Poděbrad v Praze se konalo shromáždění Dělnické strany a na Václavském náměstí demonstrace několika desítek stoupenců Národní strany. V obou případech musela zasahovat policie kvůli projevům rasismu a xenofobie.

Večer se v prostorách Vladislavského sálu Pražského hradu konalo slavnostní shromáždění, při kterém prezident Václav Klaus udělil 28 státních vyznamenání. Nejvyšší z nich, Řád bílého lva, propůjčil plukovníkovi Jiřímu Zenáhlíkovi za zásluhy o obranu a bezpečnost státu a vynikající bojovou činnost. Dalším šesti osobnostem propůjčil Řád Tomáše Garrigua Masaryka. Mezi nimi jsou například Bohuslav Bubník a Jakub Blacký, aktivní bojovníci proti totalitnímu režimu, nebo arcibiskup Mons. Jan Graubner. V odůvodnění udělení řádu TGM za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie, humanity a lidská práva se doslova praví: „Mons. Jan Graubner patří k čelným představitelům římskokatolické církve naší země. Jako arcibiskup olomoucký a primas moravský se zasloužil o obnovu církevního života v naší zemi. Ve funkci předsedy České biskupské konference se aktivně angažuje ve veřejném životě, důraz klade především na dialog nad současnými problémy společnosti. Stál u zrodu mnoha vzdělávacích a charitativních organizací a institucí. V letošním roce oslavil 60. narozeniny.“ Velký potlesk zaplněného sálu sklidili tři ocenění za hrdinství - Petr Králík, Tomáš Krampl a Zdeněk Lhota - vojáci, kteří byli nasazeni v Afghánistánu. Medaili Za zásluhy I. stupně letos obdržel například Karel Havelka, legenda českého dostihového sportu. Dalšími oceněnými byli slavný fotbalista Antonín Panenka nebo děkan Katolické teologické fakulty University Karlovy Prof. PhDr. Ludvík Armbruster. Medaili Za zásluhy II. stupně z rukou prezidenta republiky převzali operní pěvkyně Gabriela Beňačková, scénárista a režisér animovaných

filmů Břetislav Pojar nebo profesor Václav Pačes, předseda Akademie věd. In memoriam prezident ocenil dramatika, autora historických děl a děl pro děti Karla Adolfa Branalda. Medaili Za zásluhy I. stupně převzala jeho dcera. Seznam všech oceněných je k dispozici na oficiálních internetových stránkách hrad.cz.

Podle Caroliny

Ve Washingtonu, D.C.

V úterý 28. října 2008, se sešlo mnoho Washingtonských krajanů a Američanů a zaměstnanců Českého velvyslanectví s velvyslancem Petrem Kolářem a jeho milou paní Jaroslavou v čele u sochy prvního prezidenta Československé republiky Tomáše Garrigua Masaryka na nároží Massachusetts Avenue a 22. ulice ve Washingtonu, D.C., aby slavnostním položením věnce k soše T. G. Masaryka uctili památku založení Československé republiky před 90 roky.

Velvyslanec České republiky Petr Kolář přivítal všechny přítomné a potom krátce promluvil o vzniku Československé republiky a podotkl, že prezident Spojených států Woodrow Wilson podporoval snahu T. G. Masaryka o vytvoření tohoto státu. Bylo chvalitebné, že také Andrey Droba ze Slovenského velvyslanectví se slavnosti zúčastnil a shromáždění krátce pozdravil.

Pěkný vnější rámec oslavy vytvořili sokolští vlajkonošové a vysocí důstojníci v čele s Brigádním generálem Emilem Pupisem, přidělcem obrany na velvyslanectví České republiky.

Vzpomínková oslava u pomníku T. G. Masaryka navázala na předchozí oslavu, která se konala ve čtvrtek 24. října v místnostech pěkně obnoveného Českého velvyslanectví, které se nachází na 3900 Spring of Freedom Str. N.W. ve Washingtonu, D.C. Všechny sály byly zaplněny pozvanými hosty, hlavně Američany a zástupci cizích velvyslanectví a konzulátů a jejich vojenskými přidělenci. Návštěvníci byli pohoštěni dobrým českým jídlem a točeným Plzeňským pivem a samozřejmě nechybělo ani červené a bílé víno. To vše vytvořilo pěknou a velmi příjemnou atmosféru slavnosti.

Velvyslanec Petr Kolář se opět svým projevem ukázal jako výborný řečník a stejně tak působil i při soukromých rozhovorech. Umí promluvit jak česky tak anglicky, jak se na diplomata sluší a patří. Je ho radost poslouchat, hovoří informativně a vždy k věci. Se svou manželkou i ostatními pracovníky velvyslanectví je skvělým hostitelem.

Oslava 90. výročí založení Československé republiky ve Washingtonu, D.C. byla skutečně důstojná a nás krajany opět povzbudila v lásce k rodné vlasti a cizincům připomněla význam této krásné země v srdci Evropy.

Lubomír Hromádka, 28. října 2008

Panna Maria stále čeká...(3)

K 90.výročí stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze

V pondělí dne 3. listopadu 2008, v den 90.výročí stržení sloupu Panny Marie, se již od rána scházeli lidé uprostřed Staroměstského náměstí na místě, kde původně tento sloup stával. Základní kámen byl ozdoben květinami. Uprostřed stál na podstavci model sloupu a na dlažbě hlava Panny Marie - odlitek originálu ze strženého sloupu, pořízený se svolením pražského Lapidária. Lidé se modlili, zapalovali svíce a pokládali květiny.

V 10.00 hodin představitelé grémia Společnosti výkonný předseda akademický sochař Jan Bradna a místopředseda Společnosti Dr. Karel Kavička zahájili celodenní vzpomínákový program. Položili na základní kámen kytici bílých květů a poskytli přítomným zástupcům médií čtená interview. Mnoha zájemcům pak po celé dopoledne i v odpoledních hodinách podávali informace o historii sloupu i o stavu prací na jeho obnově. Na několika panelech byla představena činnost Společnosti od jejího založení v roce 1990. Byly zde ukázky technologických postupů obnovy sloupu a výsledky již desetileté činnosti Mariánské kamenické huti akademického sochaře Petra Váni. Ta již vyrobila velkou část architektonických prvků sloupu. K dnešnímu dni téměř 80% celé architektury. To vyvolávalo velký zájem přítomných. I zástupci médií, redaktori televizí a rozhlasových stanic se ptali na důvody proč pražský Magistrát ještě nedal svolení k obnově sloupu. Na tuto otázku jsme neuměli odpovědět a zdá se, že ani novinářům nebylo dáno při rozhovorech s magistrátními úředníky uspokojivé vysvětlení. Na místě bylo možné získat nové publikace PRAHA, mariánský sloup na Staroměstském náměstí (Jan Bradna, Karel Kavička), Pražskou legendu od Václava Renče a pohlednice, vydané Společností během její činnosti.

Ve 14.00 hodin byla zahájena výroční schůze členů Společnosti, konaná v refektáři Rytířského řádu Křížovníků s červenou hvězdou v Platněrské ulici. Refektář byl zaplněn do posledního místa. Po přednesení výročních zpráv o činnosti Společnosti a jejím hospodaření byly volby nového grémia na dalších pět let. Kandidovali všichni stávající členové a byli zvoleni na další období. Dále byli zvoleni tři noví členové. Počet členů grémia se tak rozšířil ze stávajícího počtu pěti na osm. Novými členy se stali: Eduard Severa z Brna, Eugen Kukla z Prahy a historik umění PhDr. Jaromír Stach z Prahy. Při příležitosti 90. výročí byli grémiem navrženi a následně zvoleni **čestnými členy grémia** osobnosti, které nás dlouhodobě a významně podporují. Čestné členství obdrželi: **Mons. ThDr. Jaroslav Škarvada**, biskup, **Václav Jiří Vostřez** z Hamiltonu v Kanadě, manželé **PhDr. Eduard a Alice Vedralovi** z Chicaga, USA, **František Šulc** z Chicaga, USA a pan **Martin Peroutka**. Všem bude zaslána jmenovací listina čestného člena grémia Spo-

Místo kde stával a jistě jednou bude zase stát Mariánský sloup

lečnosti. Na schůzi rovněž vystoupil předseda Společnosti pro dialog církve a státu P. Mgr. Jiří Koníček s nabídkou spolupráce, zejména v oblasti uspořádání vědecké konference o mariánském sloupu. Velký zájem vzbudilo vystoupení akademického sochaře Petra Váni, který informoval přítomné členy Společnosti o postupu prací na výrobě sloupu a posledních aktivitách Mariánské kamenické huti. Po diskusi dal všem přítomným členům Společnosti i jejich rodinám požehnání čestný předseda Společnosti opat P. Michael Josef Pojezdný, O.Praem.

Pak se účastníci odebrali na Staroměstské náměstí, kde v 16.30 začalo vzpomínkové modlitební shromáždění. V 17.00 hodin se zcela zaplnil chrám Matky Boží před Týnem. Po zahájení (opat M. J. Pojezdný a Jan Bradna) vystoupila sólistka Světlana Trundová z Olomouce. Její nádherný zpěv dodal celému shromáždění mimořádnou krásu a byl oslavou Panny Marie. Po poslední skladbě: "Ave Maria", jí všichni přítomní aplaudovali. Pak vystoupil známý znalec pražských památek profesor PhDr. František Dvořák, CSc. se svým projevem k 90. výročí stržení mariánského sloupu. Zúčastnil se spolu s ostatními i následující pontifikální mše svatě, celebrowané českým primasem, pražským arcibiskupem kardinálem Miloslavem Vlkem. Spolu s ním koncelebrovalo dalších šest kněží. Po mši svatě vyšel průvod k nové soše Panny Marie. V průvodu nesli originální obraz Panny Marie Rynecké ze strženého sloupu. Celý vzpomínkový den byl ukončen zpívanou litánií loretánskou za účinkování chrámového sboru kostela Matky Boží před Týnem. Vzpomínkový den proběhl důstojně a za značného zájmu veřejnosti i médií.

Dr. Karel Kavička

Protesty proti stržení sloupu

Jak jsme již krátce zmínili v minulém čísle, bezprostřední veřejný protest proti stržení Mariánského sloupu vyšel od vzácné ženy, umělkyně a malířky - Zdenky Braunerové, dcery politika Františka Augustina Braunera (1810-1880). Poslechněme si, co později vyprávěla Dr. Hynku Dostálovi, který o tom napsal v České ženě, katolickém týdeníku, vycházejícím tehdy v St. Louis. V roce 1920 jsem se setkal v Paříži se dvěma významnými českými ženami Renátou Tyršovou a Zdenkou Braunerovou. Hovořily i o strženém Mariánském sloupu na Staroměstském náměstí. Obzvláště slečna Braunerová tuto surovost bezohledně a prudce odsuzovala a pravila: „Jsem upřímnou českou katoličkou. Když Mariánský sloup padl, vtírala se mi myšlenka, že musím něco učinit, abych tu hanbu českého národa odčinila. Přinesla jsem veliký věnec, ozdobila smutečním závojem a položila na podstavec kolem trosek sloupu. Nemohla jsem udělat více, abych svoji bolest utišila a urážku Matce Boží ve tvář vmetenou částečně napravila. Čekala jsem, že někdo z davu se na mne vrhne, uhodí, ale nestalo se tak. Přiznávám se, byla bych tu ránu ráda snesla pro své přesvědčení. A protože se nebojím, vložila jsem do věnce svou navštívenku, na níž jsem napsala: „Plným jménem protestuje Zdenka Braunerová.“

Mezi předními českými spisovateli se k protestu přidali především Josef Holeček a Růžena Svobodová. Vůdčí představitel Katolické modemy Jaroslav Durych vystihl opravdu básnický celou tragickou událost v Lidových listech. Uvedu alespoň závěrečnou dojemnou pasáž, v níž odhalil hloubku lásky ryziho českého srdce: „... a volali Marii jménem nejdůvěrnějším, nejtěšším a nejkrásnějším, jaké má česká řeč ve svém pokladě a jaké má sotva která jiná řeč na světě, totiž Panenka Maria. Tímto jménem se jí zavazovali tak, jako by se jí ujímali, jako by jí dávali svůj chléb, příbytek, srdce, lásku, péči a starostlivost, jako by jí prosili, aby vstoupila do jejich rodin, mezi jejich děti a stala se sestrou jejich dětí, adoptovanou dcerou českého národa, poněvadž jako Matka Boží se zdála příliš vznešená, nedosažitelná a úžasná, ale jako dítě zdála se bližší, lidštější a jistější. Nu a její obraz byl 3. listopadu stržen.“

Z oficiálních kruhů se ozval jedině protest Národní rady, vedené Dr. Karlem Kramářem: „Mariánský sloup není v žádné souvislosti s bitvou bělohorskou. Národní rada proto žaluje, že z historického nepochopení byl v Praze zničen pomník, jenž po stránce umění barokního patřil k nejvzácnějším pomníkům toho druhu ve střední Evropě a tím, že také bolestně bylo dotčeno citů náboženských.“

Jaroslav Seifert, náš jediný nositel Nobelovy ceny za literaturu, nazval sbírku, inspirovanou stržením Mariánského sloupu ne jinak než Morový sloup, neboť jeho básnická intuice, podpořená historickými vědomostmi o jeho milované Praze, vybrala ten nejprůhlednější název.

Uvedu alespoň několik novinových zpráv z tehdejší doby, abych poukázal jak otřesně zapůsobilo stržení Mariánského sloupu po celém území právě zrozeného Československa. V Národních Listech ze dne 23. listopadu 1918 jeden redaktor napsal: „Přijel jsem právě z jižní Moravy a sděluji vám, co jsem slyšel od našich vojáku, raněných v boji na Slovensku (Poznámka: bojova-

li tam s hordami maďarských komunistů, jež se pokoušely pod vedením Bely Kuhna o odtržení Slovenska a založení socialistického Maďarska). Vyprávěli: Z posledních událostí na Slovensku je vidno, že bude nutno Slovač nejen vojensky okupovat, ale i mravně získat. Narazili jsme v tomto posledním ohledu na větší překážky, než byly vojenského rázu. Většina Slováků je přesvědčena, že jim jdeme rozbírat kostely, svaté sochy a zrušit staré zvyky. Mnoho Slováků nás uvítalo s puškou v ruce. Maďaři totiž využili zničení Mariánské sochy v Praze k účinné protičeské agitaci, vylíčili nás jako vlkodlaky, antikristy a jakobíny (jakobíny byli nejradikálnější politická frakce za francouzské revoluce, vyznačující se protináboženskými akcemi). Mamě se snažíme jim to rozmluvit. Shodili jste Panenku nebo ne? Je jejich odpověď. Je nutno zjednat nápravu a respektovat náboženské přesvědčení čtyř milionů Slováků. Jinak jsou pro nás ztraceni.“

Hanácký národopisec Jan Vyhliďal zachytil mnoho svérázných lidových projevů z čerstvé popřevratové doby a tak v Literární příloze moravského Našince ze dne 29. května 1921 se k nim vrací: noviny se pilně četly, nové roztodivné zprávy se roznášely krajem. Nejvíce pobouřila zpráva, že čeští socialisté 3. listopadu rozbili Mariánskou sochu v Praze: „Nebode to dobrý - bylo slyšet po veškerých osadách Hané - dež taková vevádijó v Praze. Panna Maria jož jedno nás zachránila před Tatarama a včel se jí tak v Praze odplatijó. Je to surovost, pohan be to ani neodělal, co ti Pražani spáchale. Ešče platí starý přísloví: S Bohem počni každé dílo, podaří se ti až milo; co v Praze o Boha a Panenku Marijo nestojijó? Ať se jenom majó na pozoru! Lehko nabyty, lehko pozbyty!“

Časopis „Záchrana mládeže“ z roku 1918 referuje: „Pruští Moravci“, tj. česky mluvící obyvatelé na Hlučínsku konali po převratu protestní schůzi, aby nebyli připojeni k Československu. Za důvod udávali rozbití sochy P. Marie na Staroměstském náměstí. Daleko více jim pravděpodobně imponovalo Polsko, kde si lidé po válce vyprosili, aby v celé zemi byla vložena do lorentánské litanie prosba „Královno Polsky, oroduj za nás!“

Snad nejtragičtější ohodnocení stržení Staroměstského sloupu zaznělo v překvapením ohromené soudní síně, když mladý vrah Dr. Alois Rašina ve své obhajobě před soudem prohlásil: „Byl jsem v domněnku, že kácím sochu, jako po převratu káceli Mariánský sloup.“

První snahy odčinit urážku Matky Boží

Stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí vyvolalo v srdcích zbožných katolíků hořkou bolest a vedlo k nepřehledné řadě smírných činů na odčinění potupení Matky Boží, zvláště ve výroční dny i stržení, konaných nejen v Týnském chrámu, ale i po celé vlasti. Z projevů, jimiž byl smiřován neuvážený a nepředložený čin „nekrvavé revoluce“ připomeňme si některé zvlášť významné a pietní.

Při sjezdu katolického studentstva a inteligence dne 10. července 1921 byl uspořádán mohutný průvod na Staroměstské náměstí. Na místo, kde stával Mariánský sloup, předseda sjezdu Dr. Václav Janda položil věnec bílých růží a za nastalého hrobového ticha pronesl slova: „Necht' Bůh všemohoucí a jeho svatá Matka odpustí všem, kdož se onoho zločinu dopustili!“

Jakou odezvu vyvolal tento smířlivý čin u těch, kteří se sjezdu nemohli zúčastnit, svědčí zpráva v Pražském večerníku ze dne 22. července 1921: Farář z česko-německého pohraničí, rodem český Němec - poslal od svých farníků 3.000 Kčs na stipendia studentům, kteří položili věnec při sjezdu na místě poraženého Mariánského sloupu. A v Plzni dali razit bronzovou medaili s obrazem Matky Boží na Staroměstském náměstí s nápisem: „Dej mi sílu proti nepřítelům Tvým“ a „Dobrý boj jsem bojoval, víru jsem si zachoval“.

Na místě, kde sloup stával, byl posvěcen velmistrem dr. Josefem Vlasákem 12. srpna 1923 prapor Orelské jednoty Praha I. s výšivkou Panny Marie ze sloupu na Staroměstském náměstí a do jeho žerdi byl zaražen úlomek ze strženého sloupu. Také ve velehradské basilice je uchováván kámen ze sloupu. Nachází se v duté korunce, kterou drží dva andělé nad půvabným obrazem Panny Marie - Matky církve a jednoty křesťanů od akademického malíře Emanuela Dítěte. Rovněž v ostensoriu žerdi jubilejního praporu Všeslovanského Orelstva, který byl posvěcen v Chicagu 1963 v kostele sv. Cyrila a Metoděje, je mimo jiných historických památek také úlomek ze staroměstského mariánského sloupu.

Dne 19. listopadu 1923 manifestovalo přes 5.000 Pražanů v Plodinové burse pro znovupostavení Mariánského sloupu. Manifestaci vedli poslanec, pozdější ministr Dr. František Nosek a známý karlínský děkan Alois Tylinek. Katoličtí studenti vysokých škol pražských, sdružení v České lize akademické, začali se sbírkou na obnovu sloupu, k níž se přidaly další katolické organizace. Značnou částku sebrali také čeští katolíci v Americe prostřednictvím Dr. Hynka Dostála, redaktora „Hlasu“ a jeho zakladatele Msgr. Josefa Hessouna v St. Louis, Mo.

Dojemný článek uveřejnil „Pražský Večerník“ 9. dubna 1926: V posledních dnech přišla k pokladníku Lidové akademie, Odboru pro rekonstrukci Mariánského sloupu dáma s malou, asi pětiletou roztomilou holčičkou, která si přinášela s sebou kovovou strádaci pokladničku. Dáma držela v ruce věstník Mariánských družin „Ve službách Královny“ (roč. XVII., číslo 11) a pravila: „Četla jsem své dcerušce zde uveřejněný článek „Za Mariánským sloupem“ a ukazovala jí obrázky zničené sochy a zneuctění Panny Marie. Aniž bych jí byla dala nějaký pokyn, sama od sebe při poslouchání mé četby o dárkách se přihlásila, že veškeré svoje úspory z pokladničky daruje na postavení nového Mariánského sloupu; spočítali její obsah, útlou strádatelka měla v ní 262,60 Kčs (poznámka: v té době byla týdenní mzda kvalifikovaného dělníka asi 160 Kčs). Dávno jsme neviděli zářit takovým štěstím lidské oči, jako ve chvíli, kdy tato něžná malá dárkyně odevzdávala veškeré úspory svého nejtěšnějšího dětství na odčinění pohany Matky Boží.

I když finanční prostředky byly k dispozici, tehdejší pražský arcibiskup Dr. František Kordač rozhodl, že ještě nenadešla vhodná doba, aby se začalo s postavením Mariánského sloupu, a že bude lépe, aby peněz ze sbírek bylo zatím použito k postavení nutných kostelů v nových předměstích Velké Prahy, kde žádných nebylo a tak se snažit odčinit urážku Matky Boží. Jako první v této akci byl 31. srpna 1930 posvěcen kostel Neposkvrněného Početí Panny Marie i s novou farní budovou v Praze Strašnicích.

Nástupce arcibiskupa Kordače, kardinál Dr. Karel Kašpar pokračoval ve věci Mariánského sloupu ve šlépějích svého před-

chůdce. V roce 1935 se na něho obrátili čeští katolíci z Ameriky s dotazem, zda mají obnovit sbírku na znovupostavení strženého sloupu a on jim odpověděl dopisem ze dne 13. dubna 1935, ve kterém uvedl svůj projev, pronesený 27. března 1935 v přeplněném sále na Žitném ostrově a z něhož jsou zde vybrány hlavní myšlenky: „Uražený Bůh pro potupu Marie Panny bude usmířen teprve tehda, až bude znovu vystaven barbarsky stržený sloup. A bojím se, že u nás nebude lépe, dokud ona hrozná pohana, učinná matce Vykupitele světa - Syna Božího - nebude tímto způsobem odčiněna. Ovšem, dnes jsou takové poměry, že na postavení sloupu v dohledné době nelze pomýšlet, a proto můj předchůdce přišel s myšlenkou, že by se sbírek zatím mohlo používat ke zřízení nutných kostelů v předměstích Velké Prahy, neboť nikdo neví, jakou cenu budou mít peníze za několik let. Ted' bych potřeboval alespoň deset kostelů na Pražské periferii a jeden má být zasvěcen Panně Marii Královně míru.“

Smír Matky Boží se postupně naplňuje

První úkol odčinění zneuctění Matky Boží Panny Marie se nesl v intencích pražských arcibiskupů Kordače a Kašpara. V nově vznikajících čtvrtích na okrajích Prahy mělo být postaveno dvanáct kostelů, které by tak tvořily po obvodu hlavního města jakousi pomyslnou gloriolu. Organizátorem a duší celé akce byl JUDr. František Nosek. Ze sbírky byly postupně stavěny kostely nové, obnovena zrušená kaple v Tróji nebo byly na kostely přestavěny jiné objekty. Jejich historie by si zasloužila samostatné obsáhlé zpracování. Sochař Jan Bradna v publikaci o Mariánském sloupu je stručně vypočítává, tak, jak jsou geograficky rozmístěny okolo Prahy. Je to kostel **Panny Marie Královny míru** na Lhotce, kaple **sv. Václava** v areálu Thomayerovy nemocnice v Krči. Dřevěná kaple **sv. Františka z Assisi** v Krči U Habrovky, kostel **sv. Anežky České** a **sv. patronů českých** na Spořilově, kostel **sv. Františka z Assisi** v Chodově, kaple **Neposkvrněného početí Panny Marie** v nové farní budově ve Strašnicích (až po r. 1990 byl vystavěn již dlouho plánovaný kostel), kaple **sv. Vojtěcha Zízkov** - na Balkáně (přestavěná orlovna), kostel **Krista Krále** ve Vysočanech, kostel **sv. Alžběty** ve Kbelích. V Tróji ve vinici nad zámkem byla zakoupena a obnovena zrušená barokní kaple **sv. Kláry**, kostel **sv. Jana Nepomuckého** v Košířích. Ten byl dostavován až počátkem války. Byl zakoupen i pozemek v Kobylisích, který později získali salesiáni a dnes tam stojí kostel **sv. Terezie** s celým komplexem budov.

Druhým úkolem odčinění zneuctění Matky Boží Panny Marie bylo postavit na vyvýšeném místě nad Prahou sochu Panny Marie. Tento úkol byl již také splněn, když na zahradě Strahovského kláštera byla vztyčena socha Matky Boží v exilu, převezaná sem z Lisle u Chicaga, jak o tom bude pojednáno v příštím čísle. K této soše přichází každou první sobotu v měsíci po večerní mši sv. průvod věřících k modlitbě. Toto krásné místo se stalo poutním místem. Od sochy také každou první sobotu v květnu vychází poutní průvod do pěti pražských kostelů, který končí na Staroměstském náměstí u základního kamene sloupu.

Třetím úkolem je osadit rekonstruovaný mariánský sloup na Staroměstském náměstí. Tento úkol stále česká na svou realizaci. (Pokračování příště.) *Připravil Karel Chrobák*

Prosinec – „prasinec“

Aneb pravá moravská zabijačka ve Washingtonu, D.C.

Prosím předně laskavé čtenáře, aby se nepohoršovali nad titulem tohoto článku. Ale etymologie názvu posledního měsíce roku dokládá, že je prosinec odvozen od prasat a původně se tento měsíc skutečně jmenoval prasinec a to proto, že v této době - před Vánocemi - bývalo nejvíce zabijaček. A o takovou zabijačku právě půjde v našem případě.

Nestává se tak často, že vás někdo uctí pravými domácími jitrnicemi, jelitky a ovarem daleko od domova v Americe.

A přece se tak stalo. Obětavi manželé Zdenka a Zdenek Sádlikovi, a my jim důvěrně říkáme „Zdenčí“, pozvali 60 svých přátel, tak jako každý rok, na pravou moravskou zabijačku.

Aby dobře trávilo, nechyběla jak závdavek domácí slovácká slivovice a Karlovarská Becherovka. A pak už se vše mohlo rozběhnout. Zdenička jako vždy pěkně namíchala a okořenila vše potřebné na jitrničky a jelítka a Zdenek se mistrně postaral o technickou stránku. Vlastnoručně si udělal „špric“ a výroba vesele začala. Říká se, že všechno má svůj konec. Jitrničky a jelítka u Sádliků jich však mají sedm. Nevěříte? Tak počítejte se mnou. Dva konce střívka, na každém konci je špejle, která má dva konce, takže to už je šest konců a ten sedmý konec každé jitrnice je, když skončí v našem žaludku.

S povzdechem vzpomínáme na staré české a moravské řezníky a uzenáře v Americe, kteří uměli udělat jitrničky tak jako doma. Dnes už skoro všichni vymřeli. Díky Sádlikům však není všemu konec. Zásluhou „Zdenků“ se nám zachovalo toto umění udělat pravé moravské jitrničky a jelítka. Oby manželé to navíc dělají s láskou a proto je to tak dobré a chutné a nám, „zapadlým českým vlastencům“, to do Ameriky přináší kus domova. Jejich útulný a prostorný dům s přílehlou zahradou se v den zabijačky stává velkým včelím úlem, kde to všechno voní a vše v přátelském rozhovoru mnoha veselých lidí.

Zdenička nezapomněla ani na „starší dorostenku“ Barbaru Podoskou, vojenskou veteránku Americké armády z 2.světové války, která měla za pár dnů slavit své 94. narozeniny. Její věk, ale i kondici jí může každý závidět. Přeskočí svižně nejen těch

Hotové jitrničky vyrovnané v řadách jako vojáci.

svých 94 roků, ale i nás mnohem mladší. Zdenička jí upekla veliký krásný dort, který by nesvedli ani ve známé cukrárně „U Myšáků“ v Praze. A nakonec i my jsme se přidali ke gratulantům a zazpívali jsme jí našimi vojenskými hlasy „Happy birthday“. Barbara složila milou básničku k této příležitosti a hned nám ji všem zadeklamovala:

*Račte, prosím, povznést sklenky
na čest hostitelky Zdenky,
která přijala nás krásně,
pohlavivši naše dásně
jelity a ovarem –
velmi chutným towarem!
Taktéž její jitrničky
to jsou pane extra špičky!
Za vše tohle budiž chvála
Zdence, která jenom dává
rozsévajíc kolem sebe
pohodu – a v hubách nebe!
Díky Zdenko od všech nás
za ten dnešní hodokvas!*

Mimo dortu Zdenička upekla hodně Moravských posvícenských koláčů a hodně jemného pečiva. Nic nezbylo. Po všem jakoby se zaprášilo. Tak jsme strávili na zabijačce u Sádliků krásný den. V této radostné atmosféře jsme potkali také hodně známých tváří. Nechyběla ani sličná a milá manželka velvyslance České republiky, Petra Koláře, paní Jaroslava Kolářová se svým starším, atletickým synem Ondřejem, studujícím práva na Karlově univerzitě v Praze.

Bylo již pozdě večer, když jsme se rozcházeli do svých domovů. Měsíček nám svítal na cestu, tak jak to bývalo za našich mladých let, kdy jsme mysleli, že nám patří celý svět.

A nakonec jednu faktickou poznámku. Aby mohlo 60 lidí jíst najednou, byly v provozu dvě kuchyně a naši milé hostitelce Zdeničce kromě manžela vydatně, pomáhaly šikovné ruce paní Libuše Králové z New Yorku, paní Vlasty Strasové a paní Libuše Pecháčkové. - Byla to nezapomenutelná pravá moravská zabijačka v Americe. Kdo chce více?

Lubomír Hromádka

Zdenek Sádlik připravuje a nabíjí „špricem“ jitrničky

Stála jsem u brány nebe a pekla (2)

Viděla jsem je nyní vystupovat ze stěny a vstupovat do operačního sálu. Bylo to velmi mnoho osob, které tu najednou stály okolo. Navenek vypadaly nejprve normálně, ale pohled každého z nich byl plný nenávisti, plný ďábelské nenávisti. A byli tak bezduší, jakoby uvnitř vyhořeli. Moje duše se vzpírala a třásla a já jsem okamžitě pochopila, že to byli démoni. Pochopila jsem, že zde byli kvůli mně, protože jsem jim něco dlužila, protože hřích není zadarmo. To je opravdu největší ďáblová podlost a lež, že dělá, aby lidé věřili, že vůbec neexistuje. To je jeho strategie, potom s námi může dělat všechno, co chce, tento lhář. A nyní jsem se zděšením viděla: O, ano, oni existují a už začali kolem mě kroužit, chtěli mě odnést. Dokážete si představit mé zděšení? Můj strach, tu hrůzu?!

Celá moje věda, chytrost a společenské postavení mi teď nebyly vůbec k ničemu. Začala jsem se válet po zemi a vrhat se na své tělo, protože jsem chtěla uprchnout do svého těla, ale mé tělo mě už nepřijalo; a toho jsem se strašně lekla. Začala jsem utíkat a prchat. Nevím jak, ale pronikla jsem stěnou operačního sálu. Nechtěla jsem nic jiného než pryč, ale když jsem pronikla stěnou – ejhle – udělala jsem skok do ničeho. Byla jsem poslána *dovnitř jednoho z těchto tunelů*, které tu najednou byly a *vedly dolů*. Na začátku tu bylo ještě trochu světla a byla to světla jako včelí plástve. A také se to zde hemžilo jako v úlu, bylo tu tolik lidí. Dospělí, staří, muži, ženy a s hlasitým křikem, štěňatí a s divokou hřívou skřípali zuby. A byla jsem *tažena stále hlouběji do země* a pohybovala jsem se nepřetržitě dolů, ačkoliv jsem se stále snažila dostat se odtud ven. Světla stále ubývalo a bylo stále temněji, a já jsem se hnala v tomto tunelu dál, až nastala mimořádná tma. *Bezbranně* jsem se ponořila do této temnoty, pro kterou prostě neexistuje přirovnání. Ta nejtemnější temnota na této zemi je proti tomu ještě jasné poledne. Ale tam tato *temnota působí strašné bolesti, hrůzu a hanbu a – příšerně páchne. Je to živoucí temnota*, nic tam není mrtvé nebo nehybné. Když pak jsem bez pomoci a bezbranná klouzala těmito tunely, nečekaně jsem dospěla k nějakému rovnému místu. Zde jsem nyní byla naprosto zoufalá, ale posedlá železnou vůlí, abych se odtud dostala pryč. Byla to tatáž vůle jako dříve, abych v životě něčeho dosáhla, což mi teď a tady nebylo vůbec k ničemu – neboť jsem byla zde a nebyla jsem schopná se osvobodit. Z velkých představ a snů z dřívějšíka nezbylo už nic. Stála jsem se najednou prostě jen úplně malou, úplně nepatrnou.

A potom jsem najednou uviděla, jak *se otevřela země*. Vypadalo to jako obrovská ústa, jako příšerně velká tlama, jako *chřtán*. *Ta země žila, ona se chvěla!!!* Cítila jsem se strašně prázdná a pode mnou tato skličující, strašná propast, kterou lidskými slovy prostě nelze popsat. Nejstrašnější bylo, že zde už člověk necítil absolutně nic z přítomnosti a lásky Boží. Zde už nebylo nic, ani kapička naděje. Tato díra v sobě měla něco, co mě *nasávalo dolů*, aniž jsem se mohla postavit na odpor. Křičela jsem jako pominutá. Vyděsila jsem se k smrti, když jsem zpozorovala, že jsem tomuto pádu nemohla zabránit, ný-

brž jsem byla nepřetržitě tažena dolů. Věděla jsem, když se tu jednou zřítím dolů, pak se už nedostanu zpátky. A budu padat bez konce stále hlouběji a hlouběji. To byla *duchovní smrt mé duše*, byla bych neodvolatelně navždy ztracena.

Ale během této strašné hrůzy, na pokraji té propasti, jsem náhle ucítila, jak mě *svatý archanděl Michael pevně drží za nohy*. Mé tělo padalo do této díry, ale byla jsem pevně držena za nohy. Byl to okamžik děsivé bolesti a také příšerného strachu. Ale když jsem tak visela nad propastí, demony dráždila ta troška světla, kterou jsem ještě měla v duši, a tak se všechny tyto *nestvůry na mě vrhly*. Ty strašné stvůry byly jako larvy, jako upíři, aby toto světlo ve mně s konečnou platností zhasily. Představte si můj odpor a hrůzu, když jsem se viděla pokryta těmito odpornými stvůrami. Křičela jsem, křičela jsem jako pominutá. Tyto věci hořely. O, moje sestry a bratři, jedná se o živoucí temnotu, je to nenávist, která tak pálí, která nás pohlcuje, která nás vykořisťuje a vysává. *Neexistují slova, aby vyličila tuto hrůzu*.

Ubohé duše

Je třeba, abyste věděli, že jsem byla bezbožnice, prakticky ateistka. Už jsem nevěřila v existenci ďábla a potom už ani v existenci Boha. Ale zde - za těchto okolností - jsem začala křičet: „Vy ubohé duše v očistci, prosím Vás, vezměte mě odtud pryč, pomozte mi ven. Prosím, pomozte mi!“

Když jsem tak křičela, naplnila mě šířavá bolest. Tu jsem si všimla, jak *miliony a miliony lidí plakaly a sténaly*. Najednou jsem viděla, jaké zde bylo nesčetné množství lidí. Mladiství, především lidé mladí, všichni v nevypověditelných bolestech. Pochopila jsem, že na tomto *strašném místě, v této žumpě a hahně plném nenávisti* a bolesti, skřípají zuby a vyráží z nich *kvílení a bolestné výkřiky*, které mě roztráslý a na které už nikdy nezapomenu. Chápete? To je *vzdálenost od Boha, to je hřích*, to jsou následky hříchů. Chápete, co je hřích? Zcela protichůdný Bohu, který je nekonečná Láska. Něco tak strašného je hřích, že má takové šílené důsledky. A my si z toho děláme vtipy. Vtipy o hříchu, o pekle a o demonech. Přitom bohužel nevíme, co činíme.

Od té doby, co jsem to zažila, uplynuly roky, ale vždy, když na to myslím, musím plakat nad bolestmi těchto mnoha, mnoha lidí. Byli to *sebevrazi*, kteří se zabili v okamžiku zoufalství a nyní byli v těchto mukách, v této bídě, v tomto trýznění; obklopeni těmito příšernými věcmi, obkrouženi demony, kteří je trápili. Ale to nejstrašnější na celém tom mučení bylo: nepřítomnost Boha, *úplná nepřítomnost Boha, neboť tam člověk Boha nepociťuje*.

A pochopila jsem, že ti, kteří si berou život, tam musejí zůstat tak dlouho, tolik roků, kolik by bývali ještě měli žít na zemi. Neboť sebevraždou vypadli z řádu Božího, proto k nim měli přístup démoni. *V očistci jsou „ubohé duše“ jinak uchráněny před každým zlým vlivem, jsou již Božími svatými a s demony*

už nemají nic společného. Můj Bože, tolik ubohých lidí, většinou mladých, tolik, tolik, plačících, trpících, nevyhovitelně trpících. Kdyby věděli, co je po sebevraždě čeká, jistě by se raději smířili s vězením atd., než něco takového. Víte, jaké zvláštní utrpení musejí ještě snášet vedle všeho ostatního?

Musejí **vidět, jak jejich rodiče nebo blízcí příbuzní, kteří ještě žijí, kvůli nim trpí**, snášejí hanbu, mají komplexy viny: Kdybych ho byl jen vychovával přísněji, kdybych ho jen potrestal, nebo: Kdybych ho nebyl trestal...kdybych mu byl býval řekl...kdybych učinil/neučinil to nebo ono... Tyto výčitky svědomí jsou velmi velké a tíživé, jsou peklem na zemi. To, že musejí přihlížet tomuto utrpení svých příbuzných, jim působí nejvíce utrpení. To je pro ně největší trápení a démoni se z toho radují a ukazují jim všechny tyto scény: Podívej se, jak Tvoje matka pláče. Podívej, jak Tvůj otec trpí, jak jsou zoufalí, plní strachu, jak se obviňují, jak diskutují a vzájemně se obžalávají. **Podívej se na to utrpení, které jsi jim způsobil. Podívej se, jak teď rebelují proti Bohu.** Podívej se na svoji rodinu – to všechno je Tvá vina!

Tyto ubohé duše především **potřebují především, aby pozůstali začali lepší život, aby svůj život změnili, aby konali skutky lásky**, aby navštěvovali nemocné. A aby **nechali sloužit mše svaté za zemřelé** a sami se těchto mší účastnili. Tyto duše by z toho načerpaly velmi mnoho dobra a útěchy. Duše, které jsou v očistci, nemohou samy pro sebe učinit už nic. Nic, vůbec nic. Ale Bůh může něco činit pro nezměrné milosti oběti mše svaté. Měli bychom jim tímto způsobem pomáhat.

Já, plná strachu, jsem nyní také pochopila, že mi tyto duše nemohly pomoci. A v tomto strachu a přišermé panice jsem začala znovu křičet:

„Kdo se zde zmylil? To musí být omyl! Vždyť se sem přece podívejte, já jsem svatá, všichni mě v mém životě svatou nazývali. Nikdy jsem nekradla a nikdy jsem nevráždila. Nikomu jsem nezpůsobbila utrpení. Dříve, než jsem byla finančně zruinovaná, jsem ošetřovala zuby zdarma a často jsem nepožadovala žádné peníze, když nemohli zaplatit. Nakupovala jsem pro chudé... Co zde jenom dělám?

Buřila jsem na své 'právo'! Já, která jsem přece byla tak dobrá a měla jsem jít rovnýma nohama do nebe. Co zde dělám? Každou neděli jsem chodila na mši svatou, ačkoliv jsem se vydávala za ateistku a nic jsem nedbala na to, co pan farář říkal. Nikdy jsem nezmeškala oběť mše svaté. Jestli jsem za celý svůj život zameškala mši svatou pětkrát, tak je to hodně. Co tedy dělám zde? Pusťte mě odtud! **Vezměte mě odtud pryč!**“

Pokračovala jsem v křiku a řevu, pokryta těmito odpornými stvořeními, která na mně byla nalepena.

„Jsem **římskokatolička**, jsem **praktikující** katolička, prosím vysvobodte mne odtud!“

Viděla jsem svého otce a svou matku

Když leželo moje tělo na zemi v hlubokém komatu, když jsem tak křičela, že jsem katolička, vidím malé světlo – a vězte, že pouhé malé světélko je v této neproniknutelné temnotě ně-

čím převelikým, jestliže jste zažili tuto absolutní, nepopsatelnou temnotu. To je to nejlepší, co se Vám v této situaci může stát, je to ten největší dar, o kterém člověk jenom sní a ve který se neodvažuje ani doufat, že ho také skutečně dostane. Vidím nad touto přišermou tmavou dírou několik stupňů a dívám se nahoru a pozoruji, jak **nad touto děsivou propastí stojí můj otec**. Tehdy zemřel před pěti lety. Stál téměř na okraji této díry. Měl o trošku více světla než já tady dole a **o čtyři stupně výše** jsem viděla svoji matku **s mnohem, mnohem větším světlem**. Byla jakoby pohroužena **do modlitby**, rovněž **v postoji klanění**. Když jsem je oba uviděla, naplnila mě tak velká radost, tak velká radost, že jsem celá bez sebe začala volat: „Tati! Mami! Jaká to velká radost, že Vás vidím. Prosím, vezměte mě odtud ven! Prosím Vás z celého srdce, vezměte mě odtud pryč! Vezměte mě odtud ven!“

A když pak zamířili svůj pohled na mě sem dolů a můj otec mě uviděl v tak žalostné situaci, měli byste vidět tu převelikou bolest, která se dala číst z jejich obličejů. A na druhé straně to vidí člověk opravdu automaticky, **protože tam člověk poznává každého až do nejvnitřnějšího nitra**. A tak jsem na ně pohlédla a okamžitě jsem pocítila ten nesmírný smutek a bolest, kterou moji rodiče trpěli, když mě tak viděli. Můj tatínek začal hořce plakat, držel si ruce před obličejem a naříkal s chvějícím se hlasem: „Ó, moje dcero! Ó, ty moje dceruško!“ A moje matka se modlila dále, a tak jsem usoudila, že mě moji rodiče odtud nemohli vzít. Bylo to přitom pro mě ještě další velké utrpení, že jsem svou situaci jen ještě přispěla k tomu, že také oni **tam, kde byli, museli navíc snášet ještě moji bolest** a mé utrpení.

Eutanázie a pomoc při umírání

Znova jsem tedy začala vši silou křičet: „Vezměte mě odtud ven. To všechno musí být nějaký omyl. Kdo je zodpovědný za tento omyl! Vezměte mě přece ven!“ V tomto okamžiku, když jsem tak křičela, bylo moje **tělo na zemi v hlubokém komatu**. Byla jsem napojena na mnoho přístrojů. Byla jsem v agónii. Umírala jsem. Žádný vzduch mi už nenaplňoval plíce, ledviny už nefungovaly, „žila“ jsem už jen proto, že jsem byla napojena na přístroje a protože **moje sestra, která je také lékařkou, trvala na tom, aby mě nechali napojenou**. Řekla ošetřujícím lékařům a zdravotním sestrá: „**Vy nejste Bohem!**“

Neboť lékaři se domnívali, že se už nevyplatí, aby pokračovali v mém intenzivním ošetřování. Mluvili už s mými rodinnými příslušníky a připravovali je na to, že asi zemřu a že by mě měli nechat v klidu zemřít, neboť jsem byla v opravdu hluboké agónii. Ale moje sestra nepovolila. Pozorujete ten protiklad? Já jsem ve svém životě eutanázii vždy obhajovala, takzvané právo „důstojně zemřít“.

Moje sestra mohla být u mne jen proto, že sama byla lékařkou. Po celou dobu zůstala na mé straně. A představte si. V okamžiku, když moje duše byla na druhém břehu a já jsem viděla své rodiče a ze všech sil jsem na ně volala, slyšela moje sestra na tomto světě, ve své skutečnosti tehdejšího okamžiku, zcela zřetelně, jak jsem na své – naše rodiče volala, plná radosti z toho, že mě přišli vyzvednout... Ale moje sestra nepochopila

toto volání. Sama z toho skoro umřela hrůzou, když vnímala mé volání, které také opravdu skutečně u mého lůžka zřetelně slyšela. Neboť tento výkřik pro ni znamenal, že jsem šla a také chtěla odtud s konečnou platností. A tak ze své strany křičela: „Moje sestra teď zemřela! Ten zápas prohrála.“

Zkouška

A znovu jsem začala křičet: „Copak nerozumíte! Vezměte mě přece odtud pryč, neboť *jsem katolička!* To všechno musí být nějaké nedorozumění, omyl! Kdopak se tu zmýlil? Prosím, vezměte mě přece odtud ven!“ A když nanovo tak zoufalá křičím, najednou slyším nějaký hlas, je to tak sladký a milý hlas, je to *nebeský hlas*. A když ho slyším, celá má duše se otřese radostným vzrušením. Moje duše se plní hlubokým pokojem a nepředstavitelným pocitem lásky. A všechny tyto temné postavy a tato odporná havěť, která byla kolem mě, přechá spěšně a zděšeně zpět, protože nemohla odporovat této lásce. A také nemohou snést ten pokoj. Okolo mě se tedy rozhostí tento nepopsatelný pokoj a vnímám, jak mi tento půvabný hlas říká:

„Nuže dobře, když jsi skutečně katolička, dovedeš mi jistě říci, jak zní Desatero Božích přikázání!“

Jaká to pro mě neblahá výzva. Teď jsem se měla ztrapnit. Sama jsem si vytvořila léčku svým výkřikem a vyznáním. Celý svět měl teď mít možnost slyšet věrolomnost mého slova, mé falešné vyznání. Strašná představa pro mě. Dokážete si to představit? Sotva jsem ještě věděla, že je deset přikázání. Ale to bylo už také všechno. Potom „tabula rasa“. U sta hromů, jak se z toho dostanu? Co jen mám dělat? Jen se nevzdávat, nějak to už půjde!

Budeš svého Boha milovat nade všechno...

Moje matka přece vždycky mluvila o prvním přikázání lásky. Konečně mají její výroky pro mě také praktickou cenu. Její trvalá nabádání a poučování přece nebyla nadarmo. Nyní přišla ta hodina, abych dokázala, že jsem hodná, poslušná dceruška. Moje maminka bude mít z toho radost. Podívejme se, jestli prodju s těmito minimálními znalostmi, aniž by se ukázala zbývajících nevědomost. Myslela jsem, že to už nějak dám dohromady, jak jsem na to už byla vždycky zvyklá ze svého dosavadního života. Vždycky jsem měla ty nejlepší výmluvy a dovedla jsem ze všeho *vykličkovat*. Vždycky jsem se tímto způsobem tak ospravedlnila a obhájila, že si prostě nikdo nevšiml, co všechno nevím a neumím. A tak si to představuji i teď a prostě začínám říkat: „První přikázání zní: „Budeš svého Boha milovat nade všechno a svého bližního jako sám sebe...!“ A už slyším odpověď: „Velmi dobře!“ Ale hned nato ten milý hlas říká: „A ty? Milovala jsi své bližní?“ Hned nato odpovídám: „Ano, ano, milovala jsem je; ano skutečně jsem je milovala, ano, ano, milovala jsem je!“ A z druhé strany vnímám: „Ne!“ Krátké, průzračně jasné *ne!* A nyní mě prosím dobře poslouvejte! Když jsem uslyšela toto ne, tu mě to zasáhlo jako blesk. Teprve teď jsem opravdu správně vnímala zásah blesku. Bylo to *jako šok*, byla jsem jako ochromená. Do háje.

A tento hlas pokračoval dále: „*Ne, nemilovala jsi svého Pána Boha nade všechno! A ještě mnohem méně jsi milovala svého bližního jako sebe samu! Sama sis utvořila svého Pána Boha, upravila sis svého Boha, jak se Ti právě hodilo. Popřála jsi Pánu Bohu místo jen v okamžicích svého života, když jsi byla v největší nouzi.*

Byl takřikajíc Tvou nouzovkou! Vrhala ses před ním na zem, když jsi byla ještě chudá, když tvoje rodina žila v úplně prostých poměrech a ty jsi chtěla mít bezpodmínečně dobré odborné vzdělání a postavení ve společnosti. Ano, tehdy ses modlila každý den a trávila jsi tím mnoho času. Mnoho hodin ses úpěnlivě obracela k Pánu, prosilas Ho a plazila se před Ním na kolenou. *Nepřetržitě ses za to modlila a vysílala prosby vrhůru, aby tě ráčil vysvobodit z tvé bídy, aby ti umožnil účtyhodné odborné vzdělání* a dal ti stát se jednou z uznávaných osobností ve společnosti. Když jsi byla v nouzi, chtěla jsi prostě jen *peníze*. „Teď hned jeden růženec, Pane, ale prosím pak mi nezapomeň také hned nechat poslat peníze!“ Takových a takových podobných přece bylo mnoho tvých modliteb! A to byl celý tvůj vztah k Bohu! Tak jsi se stýkala se svým Pánem Bohem a *podle svých představ jsi Jemu přidělovala libovolné místo ve svém životě!*“

A bylo tomu skutečně tak, jednala jsem tak s Pánem Bohem ve svém životě. Je to smutná pravda, kterou nemohu ani přikrášlit ani popřít. Mohu k tomu jen říci, že Bůh byl pro mě druhem „bankomatu“. Vhodila jsem „jeden růženec“ a pak se musel snést resp. Vypadnout peněžní obnos, bankovky. To byl můj vztah k Pánu Bohu.

A bylo mi to ukázáno a bylo to i mně samotné zcela jasné. Jakmile Pán *dovolil*, že jsem ukončila své *dobré odborné vzdělání*, jakmile On připustil, že jsem měla „*ve společnosti jméno*“, že jsem byla „někým“; jakmile on dovolil, abych se dostala k penězům a mohla si mnoho dovolit, byl pro mě Pán Bůh *najednou nedůležitý* – On se stal vedlejší věcí v mém životě.

Začala jsem si sama o sobě hodně domýšlet – *domýšlivost* je velmi nebezpečným úsekem na cestě životem! *Mé ego* rostlo do gigantických rozměrů! Ani jsem nebyla schopna nejmenšího gesta lásky, a už vůbec ne vděčnosti vůči *Pánu!* Být vděčný! Nikdy a jaktěživa ne! Pročpak také! Vždyť jsem všechno dokázala sama! Učinila jsem se „*někým*“. Ja sama jsem dosáhla všeho, o čem jsem snila. Byla jsem totálně slepá, už jsem si nedokázala vzpomenout na své úpění! Nebylo pro mě možné říci: „Pane, děkuji za tento další den, který mi dáváš! Děkuji Ti za své zdraví! Děkuji Ti za život a zdraví mých dětí; děkuji Ti, že máme střechu nad hlavou; pomoz přece i chudákům, kteří jsou bez přístřeší a nevědí, čím se dnes budou živit! Dej jim přece alespoň něco k jídlu; nenechávej je samotné; stůj při nich!“ Nic z toho všeho jsem nedokázala říci. Nebyla jsem toho schopná. Ani jsem na to nepomyslela. Byla jsem zcela ponořena do svého já. *A já mně samotné stačilo*. A tak jsem byla tím nejnevďečnějším stvořením, jaké si lze představit. A ještě k tomu, že jsem nebyla schopná žádné vděčnosti, dokonce jsem Pánem *Bohem pohrdala* a vydávala jsem Ho na pospas *zsměšňování*.

(Pokračování příště.)

Osobní svědectví Dr. Glorie Polo

MLADÝM

Vánoční anděl

„Tenhle příběh zní jako vymyšlený,“ vyprávěl osmdesátiletý listonoš K. B. „Že je pravdivý, vám ale budu moci snadno dokázat. Nakonec...“

Seděli jsme u rozsvíceného stromku a naslouchali.

„Když mi bylo dvaadvacet, už jsem pracoval u pošty, a byl jsem tehdy na tom psychicky moc špatně. Moje rodina... nebudu o tom radši mluvit. Ženil jsem se ve dvaceti a moje manželství skončilo velmi brzy, nikdy jsem nebyl společenský, a tak jsem vysedával většinou sám a sám, svět se mi zdál jako velice marné a nešťastné místo, neměl jsem žádné přátele. Jednoho dne jsem třídil dopisy, když jsem našel támhleten, vidíte, jak stojí opřený za sklem v knihovně. Obálka bez adresy. Otevřel jsem ho a v něm stálo neumělou dětskou rukou:

*Mili Ježíšku
prosím tě chci koníčka.*

Nic jiného v tom dopise nebylo. Zřejmě ten malý pisatel věřil, že Ježíšek je vševědoucí, a jako se mu nikdo nemusí představovat při modlitbě, nemusí ani teď.

Ten dopis mne dojal. Představil jsem si dítě, které prosí a ví, že přání se mu jistě splní, ani na chvíli nezapochybuje. Představil jsem si, jaké to je, když se člověku nesplní jeho první přání...

Mně se těch přání nesplnilo už tolik, i to veliké... Jenže, když se nesplní to první, bolí to asi jinak, člověk není ještě pozdější bolestí vychován.

Pak jsem si všiml, že na zadní straně obálky je ještě něco. Stálo tam - můžete se podívat tadyhle - „*Dej mi posím (posil, chudáček, ne prosil) koníčka za kůlnu u hospody jak bydlíme abí mi ho nikdo neodnesl. Může být dřevěný.*“

Neměl jsem moc peněz, tedy vůbec ne. Jenže hned druhý den jsem šel koupit koníčka a dal ho za kůlnu u hospody. V městečku byla jen jedna hospoda a v kůlně jsem se taky nemohl splést.

A pak jsem čekal a díval se. I když jsem proseděl v hospodě celé odpoledne u okna, odkud bylo vidět na velikou krabici s koníčkem, stále jsem se nemohl nikoho dočkat. Až pak, když už po mně hospodský podezíravě pokukoval - byl jsem poslední host - jsem zahlédl dvě postavy.

Na dvorku za hospodou se otevřely dveře kůlny a z nich vyšel malý chlapec a vedle něho - anděl.

Anděl? Tak mi to připadalo. Vysoká světlavlasá dívka v bílých šatech. Dítě toho anděla vedlo za kůlnu a anděl byl pěkně rozpačitý. Zaslechl jsem, jak chlapec vesele zavýskl: „Věř mi!“ Pak vzal krabici a vešel s ní i s andělem do kůlny.

Snad nikdy do té doby jsem necítil tak jasně, že jsem udělal opravdový dobrý skutek. A když jsem na ten Štědrý večer usínal, ve snu byl se mnou ten světlavlasý anděl a opustil mě až ráno, když jsem se probudil. A pak...

Pan K. M. se usmál a otočil se ke dveřím, do kterých vcházela drobná štíhlá paní s talířem vánočního cukroví.

„A pak jsem se celé ty Vánoce potloukal okolo onoho domku a té kůlny tak dlouho, až jsem se dočkal anděla a podařilo se mi, navzdory mé plachosti, se s ním seznámit. Nemýlíte se. Ten anděl právě přišel.“

S tímhle andělem už žiju skoro šedesát let a musím říci, že jsem nikdy nedostal hezčí vánoční dárek, živý dárek, než tehdy.

Můj malý švagr dostal koníčka, a já anděla.

Když o tom teď po tolika letech přemýšlím, myslím si, že je v tom zákon. Člověk musí někomu splnit sen, aby se splnil jeho sen. Je to, odpusťte mi ta velká slova, tajemný zákon lásky a naděje.“

Eduard Martin

*Z knihy Slepíci polévka pro duši českého rodiče,
nakladatelství Columbus 2002*

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Poslední Vánoce Karla Čapka

Kouzlo domova

„Domov je pouhé jméno, spíše pojem, avšak velmi silný, mocnější než kouzelníko- kovo zaklínání. Mravenci si budují své hrady a útočiště právě jako čmeláci a vosy. Zvířata mají své brlůžky a díry, i lesní zvěři jsou propůjčena místa, kam se věrně vrací, do koutů svého zrodu, k téměř křovinám a tajným stezkám, k témuž paloučku a praménku vody, kam vodí své mladé. Ryby připlouvají z dálky každým rokem, aby se střetly; a rosné krůpěje jejich jiker pod vodou ulpívají na témže stéblu či rákosině právě jako loni. Pavouk si zas a zas v oblíbeném koutku utkává příjemné krajkové pavučiny a vytrvale v něm ukryt sídlí, ptáci si opravují svá hnízda, ty otevřené dlaně přírodního mateřského klína, aby svými tělíčky a teplou hebkostí peří zakrývali nádherné vyspívání mláďat; jen hlavičky bdí a křídla, široce rozprostřená, zůstávají volná. Neměl by každý ze živočichů jinde na světě dost místa? Miliony všude koutečků, stromových rozsoch a zemních doupat, ale jen jedině pro ně existuje, věčný magnet, k němuž se znovu a stále vrací; to, na

kterém se zrodili a prožili své mládí...“ vzpomíná na své dětství a na domov svých sourozenců Josefa a Karla jejich starší sestra **Helena Čapková** v knize „*Moji milí bratři*“. Dceru maminka přidržovala doma k šití a domácnosti a Josef raději kreslil a zůstal na místě, ale Karel se svým otcem MUDr. Čapkem prošmejdil celý kraj v okolí Malých Svatoňovic v Podkrkonoší. Karel pozorně naslouchal, jak pěkně a rozumně spolu hovoří lékař při návštěvách u pacientů a jeho otec se těšil, že jeho syn Karel se stane jeho nástupcem a tedy doktorem medicíny. Karel se hodil ke všemu, rád hovořil s lidmi, miloval knihy, s velkým zájmem naslouchal pověstem, byl vtipný i zručný, zamiloval si několik físel. Karel spolu s Josefem sbírali v dětství motýly a často si je z larev vypěstovali sami. Sbírali také brouky, zkameněliny i drůzdy křišťálu a polodrahokamů. Později je chytla vášeň založit si sbírku poštovních známek z celého světa, jenže s ní ztroskotali. Jejich sestra na sběratelskou vášeň svých bratrů Josefa a Karla vzpomíná takto:

„Začali skromně; vybírali si exotika z košů na papír v továrních kancelářích, ale to jim nestačilo. Kterýsi amatér - zlosyn podstrčil jim odborné katalogy a nepochybně to byl kurážný Josef, který se rozhodl doplnit společný poklad objednávkou známek za hotové. Došel však balík asiže bezcenností, adresovaný na kteréhosi kamaráda. Kde však vzít tolik peněz? V prasečku byly jen tři zlatky od babičky, na ty se nesmělo sáhnout. Bylo to zlé a nerozluštělné; i rozběhli se v panice do lékárny a že dají dublety panu lékárníkovi a kdesi cosí. Ten dobrák jim peníze dal; ale pak - nechtě - nějak se prorekl tatínkovi a doma byla z toho vyflekace a nelidské zabavení celé sbírky známek. Kde zůstaly naděje na známku z Nové Guineje či na jinou, ještě vzácnější, s albatrosem?

Za to dal otec dělat pro každého velkou plochou bednu s přihrádkami na nerosty. A pod vánočním stromkem našli zasklené krabice pro svou sbírku motýlů. Uznával přírodu, ale přísně zavrhoval „drahé zbytečnosti“. Raději objednal pro sebe i pro

své děti pěkný veliký rostlinopis, dal jim k dispozici svého úplného Brehma, koupil pořádný zeměpisný atlas a slušný globus. „Tohle je pro vás, vy hloupí kluci!“ Byl přece jen trochu Pestalozzím: tyhle jeho výchovné dary milovali jsme nejvíce ze všech svých věcí...“ vzpomíná s nostalgií na svého otce a své mladší bratry Helena Čapková.

Tehdy nebylo zvykem, aby matky samy chodily jen tak zbůhdarma na vycházky s dětmi. Byly příliš zaměstnány svou domácností a nesměly utrácet zbytečně peníze ani čas. „Naše maminka musela šetřit“ vzpomíná na svoji matku Helena Čapková a dodává: „A proto se maminka rozhodla, že sama bude šít šaty pro nás děti; ale to šití bývalo strašná věc. Odbírala „Ladu“ a kolečkem znamenala si na rozprostřené látce střihy, ten zázrak důvtipu a dovednosti, a bylo hezké a zajímavé se dívat, jak kolečko běhá a pak stroj hrčí. Ale ty šatečky, které vyrobila?

Pro Peču (Josefa) ušila skotský obleček podle tehdejší módy a my jsme vyprskli nad ním smíchy. Pravda, byl kostkovaný a pestrý v nejvyšší míře, ale kolem boků plandal se mu široký karnýr jako sukně a kluk se dal do breku, že ne a ne, tu moderní komedii nebude nosit, protože v ní vypadá jako opice na flašinetě. Umoudřil se, teprve když mu maminka slíbila, že mu rozbije hrdlo o hlavu, bude-li neposlušný, ale dovolila přec, že oblek může nosit jen do zahrady. Sklouzl tam kradmo, a styděl se víc, než kdyby byl nahatý. Pomohli jsme mu o kámen rozdrát lokty a v kalhotách - to zas plot dokázal rozervat pořádnou díru, a nezlobil se ani tatínek, takže ta módní pracovní paráda se ukázala nejpomíjivější ze všech našich svrzků a maminičinych výrobků...“ vzpomíná Helena Čapková.

Výše uvedené řádky dokumentují, že Helena Čapková (1886 – 1961) měla smysl pro humor a byla literárně nadaná stejně tak jako její dva mladší bratři. Josef Čapek se narodil v roce 1887 v Hronově, Karel Čapek se narodil v roce 1890 v Malých Svatoňovicích na Náchodsku. Všichni tři sourozenci po celý svůj život s láskou vzpomínali na svůj rodný kraj, na svého

otce, obětavého a do úmoru pracujícího lékaře a přecitlivělou maminku, na obdivuhodnou vypravěčku - svoji hronovskou babičku a jejího manžela - žernovského mlynáře. Helena Čapková své bratry přezívala. Nejmladší Karel Čapek se dožil 48 let, patřil k největším osobnostem české meziválečné literatury, byl úspěšným novinářem a esejistou, prozaikem i dramatikem, básníkem i překladatelem, byl autorem knih pro děti. Byl představitelem umělecké generace vzešlé ze snah předválečné moderny, byl spisovatelem, který zasahoval a působil daleko za horizont literatury. Karel Čapek zemřel o vánocích roku 1938 v Praze a jeho náhlá smrt symbolizovala konec celé jedné epochy národního života.

Josef Čapek byl o 3 roky starší než Karel. Sestra Helena byla o 4 roky starší než nejmladší Karel. Josef Čapek dětství prožil v Hronově, v Malých Svatoňovicích a v Úpici. V letech 1901-1903 ve Vrchlabí vychodil dvouletou tkalcovskou školu. V letech 1904 - 1908 v Praze vystudoval uměleckoprůmyslovou školu a už tehdy navázal mnohostranné styky s tehdejšími uměleckými děním, ovlivněným expresionismem a kubismem. Po návratu do Čech se stal jedním ze zakladatelů Skupiny výtvarných umělců v roce 1911 a redaktorem jejího časopisu *Umělecký měsíčník*. V roce 1912 - 1913 redigoval i orgán výtvarného spolku Mánes „Volné směry“. Už v té době vznikaly i jeho první práce literární, většinou ve spolupráci s bratrem Karlem. Josef spolu se svým bratrem Karlem se podílel na vydání generačního Almanachu na rok 1914 a v roce 1918 na vzniku výtvarné umělecké skupiny Tvrdšíjních. Po celé meziválečné období se vedle malířství, knižní grafiky a scénického výtvarnictví věnoval činnosti novinářské a literární. Spolu s bratrem Karlem působil nejprve v *Národních listech* a později v letech 1921 - 1938 v *Lidových novinách*.

Josef Čapek byl úspěšným malířem i spisovatelem, básníkem, prozaikem, esejistou i dramatikem. Byl autorem samostatných děl i knih, které napsal společně s bratrem Karlem. Josef a Karel Čapek patřili k nejvšestrannějším a nejvýznamnějším osobnostem české kultury mezi dvěma světovými válkami. Dne 1. září 1939 byl Josef Čapek zatčen gestapem a po dobu bezmála šesti let vězněn v několika koncentračních táborech. Zemřel koncem února 1945 v jednom z vězeňských transportů, nakažen skvrnitým tyfem. Bylo mu 58 let. Helena Čapková ze-

mřela v říjnu 1961 ve věku 75 let. To byl jen letmý pohled do osudu tří sourozenců. Naši pozornost nyní zaměříme na životní dráhu a tvorbu nejmladšího ze sourozenců, na Karla Čapka.

Studijní léta a studijní cesty Karla Čapka

Gymnázium začal Karel Čapek studovat v Hradci Králové, pak pokračoval v Brně a v roce 1909 maturoval na gymnáziu v Praze. Po vysokoškolských studiích v Praze a v Berlíně a také v Paříži, ukončených roku 1915 doktorátem filozofie, byl vychovatelem u Lažanských a knihovníkem. Pevně pak zakotvil v redakcích novin, nejprve v *Národních listech* (1917 - 1920), pak v *Lidových novinách* (1921 - 1938). V letech 1921 - 1923 byl dramaturgem Vinohradského divadla, kde působil příležitostně jako režisér. Po první světové válce pak podnikl řadu cest do zahraničí, z nichž vytěžil patero knih cestopisných próz a fejetonů. V roce 1923 vydal „*Italské listy*“, v roce 1924 „*Anglické listy*“, v roce 1930 „*Výlet do Španěl*“, v roce 1932 „*Obrázky z Holandska*“ a v roce 1936 „*Cesta na sever*“. Jejich látkovým protějškem pak byly „*Obrázky z domova*“, které však byly vydány až po jeho smrti.

Přátelství Karla Čapka s T. G. Masarykem

Přátelství, které uzavřel Karel Čapek hned v prvních letech republiky s jejím prvním prezidentem T. G. Masarykem a které trvalo až do prezidentovy smrti, vtišlo Čapkovi označení oficiálního spisovatele a mluvčího Hradu.

O knize „*Hovory s TGM*“ Čapek uvedl: „Tož celkem to bylo asi devět let vyptávání, uvažování, vzpomínání, vypravování a – mlčení. První část „*Hovorů*“ byla poprvé knižně zveřejněna v roce 1928, druhá 1931 a třetí 1935. Část první a druhá vyrůstaly z rozhovorů současně od roku 1926, část třetí se objevila poprvé v obrysu hovorů v roce 1927.

Nuže nebylo těžko zapsat popaměti, co bylo promluveno za mnohých a mnohých takových dopolední; ale chybí tomu to ticho, to mlčení, z něhož se rodila slova a spřádal pomalý hovor. To mlčení tu bylo pořád, kladlo se mezi slova, uzavíralo věty, ne tíživé mlčení, při kterém není co ří-

ci, ale mlčení zamyšlené, mlčení člověka, který přemítá, který potřebuje spíš myslet na věci než o nich mluvit: váhavě a pomalu jako ten, kdo překládá z myšlení do slov; nejde to snadno, protože slova jsou někdy příliš těsná a někdy příliš široká, aby vyjádřila myšlenku. Proto mluví nerad, a když už, tedy skoupě, aby těch slov bylo co nejméně; pomalu, aby v zahloubané pauzičce bylo možno hledat slovo přesnější; přerývané, protože myšlení nemá mechanickou souvislost mluvené věty. Bylo mnoho mlčeno, aby vznikly „*Hovory*“; jen jejich pisatel ví, jak jsou neúplné; nejvíce jim chybí ten kontrapunkt mlčení.“ Tolik v úvodu knihy „*Hovory s TGM*“ napsal Karel Čapek.

Čapkova tvorba představuje jednotu filozofie a literatury, vědy a umění

První, co formovalo Čapkovu uměleckou osobnost a pronikavě ovlivnilo jeho literární tvorbu, byly zájmy a vzdělání filozofické a estetické. Vedle zájmů a studií filozofických měla na konkrétní podobu jednotlivých děl i na literární tvorbu jako celek rozhodující vliv Čapkova dlouholetá činnost novinářská. V redakcích (*Národní listy*, pak *Lidové noviny*) pracoval Karel Čapek celkem 21 let. Na stránkách *Lidových novin* se Čapkův talent rozvinul do šíře a intenzity. V novinách tiskl všechno, co v té době napsal (s výjimkou divadelních her). Novinářská činnost mu poskytla řadu tvůrčích podnětů a působila pak na vnitřní organizaci literárních děl, na jejich jazyk a sloh, výraz i tvar. Čapek ve své literární tvorbě pokračoval nejenom hranice literárních žánrů a druhů, ale i jednotlivých druhů umění. Čapkova próza, povídková i románová, zřetelně souvisí s výboji moderní poezie, ale i s malířstvím (vliv kubismu) a hudební.

Nejznámější díla Karla Čapka

„*Zářivé hlubiny*“ z roku 1916 byla prvotina bratří Čapků. V téže době bratři Čapkové vydávají také jevištní prvotinu a tou je „*Lásky hra osudná*.“ V roce 1918 Karel Čapek vydává společně s Josefem „*Krakoňskou zahradu*“. První samostatné dílo Karla Čapka byla kniha povídek z roku

1917 „Boží muka“. Karlovo samostatné drama „Loupežník“ bylo uvedeno na jeviště v roce 1920. Devatero „Trapných povídek“ vydává Karel Čapek v roce 1921.

Nejznámější se stalo drama „RUR“ z roku 1921, které proslavilo Čapkovo jméno po celém světě. V roce 1922 Karel Čapek vydává „Věc Makropulos“ a „Továrnu na absolutno“ současně pak s bratrem Josefem alegorickou komedii „Ze života hmyzu“. V roce 1924 napíše „Krakatit“ a v roce 1927 „Adam Stvořitel“. Po „Italských listech“ z roku 1923 vydává Karel Čapek v roce 1924 „Anglické listy“. V roce 1928 byla poprvé knižně zveřejněna první část „Hovorů s TGM“. Na sklonku 20. let vznikaly „Povídky z jedné kapsy“ a „Povídky z druhé kapsy“. V roce 1930 se na pultech knihkupectví objeví knižka s názvem „Výlet do Španěl“, v roce 1932 pak následují „Obrázky z Holandska“. Řadu let Karel Čapek psal své „Apokryfy“, které vydal v témže roce. Zajímavý je také Čapkův soubor statí a úvah „O věcech obecných čili Zoon politikon“ z roku 1932. Roztomilé povídky „Dášenska čili život štěněte“ napsal v roce 1933. V letech 1933 a 1934 Karel Čapek vydává románovou trilogii „Hordubal“, „Povětroň“, „Obyčejný život“. V roce 1936 je vydána „Cesta na sever“.

Průkopnický význam mají také Čapkovy překlady francouzské poezie. Čapkův román „První parta“ je oslavou dělnické solidarity. Dramata „Bílá nemoc“ a „Matka“ byly podníceny nebezpečím nastupujícího fašismu. Poslední a nedokončený román Karla Čapka je z roku 1938 a má název „Život a dílo skladatele Foltýna“.

Knihy „První parta“, „Bílá nemoc“, „Matka“, „Život a dílo skladatele Foltýna“ napsal Karel Čapek ve venkovské vilce ve Strži u Dobříše, kde velice rád pobýval v letech 1935 – 1938. V té době byl již ženat s populární herečkou Olgou Schanpflugovou, která o společném životě s Karlem Čapkem vydala memoárovou knihu, kterou nazvala „Český román“. V předmluvě k této knize Olga Schanpflugová napsala: „V touze nezátěžovat jeho oněmělá ústa cizí stavbou slov, použila jsem výňatků z jeho korespondence jakožto dialogů.“

Karel Čapek v boji proti nastupujícímu fašismu

„Na naší straně musí být pravda, ale také naprostá pohotovost ji bránit, jak na hranicích, tak i u každého mezníku pravdy

musíme stát se zbraní v ruce...“ napsal Karel Čapek. Karel Čapek odsoudil fašismus v mnoha svých článcích. V červnu 1938 poslal Čapek dopis londýnskému mezinárodnímu sjezdu spisovatelů proti fašismu. Ve svém poselství vkládal velké naděje v západní mocnosti, stále doufal v sílu světové kulturní veřejnosti. Stejně věřil i ve sjezd spisovatelského Penklubu, který se konal v červnu 1938 v Praze. Celé léto 1938 byl Čapek horečně činný. Pracoval v ústředí Obce československých spisovatelů. Ústředí vyslalo poselství spisovatelům světa – zvláště pak tvůrcům anglickým a francouzským. Dne 30. září 1938 se československá vláda sklonila před hanebným a cynickým mnichovským verdiktem.

Hana utržená v Mnichově byla pro Čapka strašná. Politická prohra vládnoucích kruhů byla i jeho prohra. V době pomnichovské zesílily útoky proti Čapkovi. Ministerstvo vnitra zakázalo „Bílou nemoc“ uvádět na jeviště. Nobelova cena za literaturu byla udělena místo Karlu Čapkovi Pearl S. Buckové. V osobě Mr. Esquirea z Anglie byla nabídnuta Čapkovi emigrace na Západ. Odpověď Karla Čapka na tuto nabídku byla jasná: „Nic nechci a nic nepotřebuji. Co jsem chtěl, není. I Anglii jsem měl rád. Mr. Chamberlain mi ji vzal. Můžete mi dát, co mi bylo vzato? Můžete mi vrátit moji zem? My country? Nemůžete. Proč se o mne zajímáte, jestliže jste se v Mnichově nezajímali o mou zem?“

Poslední dny jeho života

Karel se zavřel na pár dní na Strži, odkud napsal své ženě Olze vážný a upřímný dopis: „Vidím, že jsem obětí - čeho vlastně? Nějaké trapné a zlé lži, kterou nemohu pochopit. Je mi hořko, ani nevíš jak, já, který mám zrovna zoufalou potřebu harmonie a čistoty, abych se udržel při životě, se musím setkávat se lží a křivostí. Jsem slabý člověk, slabší než všichni; má životní síla je založena na kreditu, na důvěře k lidem, ztrácím všechnu jistotu, mám-li co dělat s něčím lživým a nesmyslným a nenávisným. Proč se mi tohle děje? Hledím úzkostlivě, abych nikomu neublížil, je to malá zásluha, ale chtěl bych si tím vykoupit neporušenost a čistotu vlastního života; a je-li to sobecké, dávám za to světu všechno co mohu...“ A dále Karel Čapek pokračoval: „Je ve mně nahromaděno nesmírné moře hořkosti, mohu se jen rozptýlit, ale nemohu se překonat; svou hořkost nikdy nevyprázdním, mohu jen na ni nemyslet. Můj běžný život, který mne tak

pohlcuje, je mi už strašně dalek...“

Při opravě hráze rybníka ve Strži při nádhavé práci a za deště se Karel zpotil a nachladil. Při návratu do Prahy se Karel cítil strašně unavený, dostal horečku, začal kašlat a dusit se. Musel zůstat na lůžku. „Bože, kdybych mohl ještě vstát a povědět všem o plci svoje mině. Od zdravých plcí, má milá,“ řekl své ženě. Dnem i nocí kašel rvl Čapkovo unavené a vyčerpané tělo. „Netrap se,“ řekl Olze a dodal „Někdy je nejlíp vzdát se tragedii. Chtěl bych všechno znát, všechno vědět a pak podle italského přísloví - muž, který všechno ví, umře. Umřít na poznaní, to by byla krásná smrt.“ Trápil se svou nemohoucností na lůžku. „Neumím lidsky odpočívat, jako bych neměl vyměřeno mnoho času, jako bych měl co nejrychleji všechno odbyť a pak - co pak? Ať si příroda dělá co chce, nebo co musí, ale ať nám alespoň neukazuje děsnou úzkost svých tvorů.“ Dusil se dalším návalem kašle. Zápasil s dechem. „Je konec,“ naznačili lékaři zoufalé Olze. Karel upřel oči na Olgu, vytrhl svou ledovou ruku z její konejšivé dlaně a zvedl poslední silou dva prsty do výšky, sladké znamení společenství, které teď přecházelo v minulost. Byli jsme dva, dva, Olgo. Na všechno dva, na svůj růst, bolest, zápas a skoupé hodiny štěstí. Dva na výhru a prohru, dva na život a na smrt, má milá. Křeč smrti mu obsadila ústa, aby už nemohl živým odevzdat její tajemství.

Umřel na jejím rameni 25. prosince 1938 ve tři čtvrti na sedm. „Musíš se vzchopit, ty musíš zůstat a dosloužit jeho věcem. Jsi plná života a jeho myšlenek, víš jistě, co je tvá povinnost!“ obraceli se na Olgu jejich přátelé. Odvedli ji dolů do jídelny, kde nebyla čtyři dny, bylo tam plno přátel a nerozbalených vánočních dárků.

Ani po smrti Karla Čapka neustaly závistivé útoky na jeho osobu a literární tvorbu. Čapek byl laskavý, velkorysý a shovívavý člověk a útoky byly tím sprostější, že se už nemohl bránit. Když Olga objevila jeho verš napsaný tužkou „ve slabé chvíli bolesti“ na proužku papírku, rozplakala se.

„S lidmi je kříž,

*ale když už je člověk jednou na kříži,
tu na všechno docela jinak pohlíží,
to dělá to rozepjaté náručí,
to je tím, že je výše, to je tím, že je sám,
a tím, že tak těžko dýše,
to dělá ta velká bolest.“*

Karel Čapek zemřel ve věku 48 let. V prosinci tohoto roku uplyne 70 let od jeho úmrtí.

Alena Kulheimová, Česká republika

The Twelve Days of Christmas

The Twelve Days of Christmas is probably the most misunderstood part of the church year among Christians who are not part of liturgical church traditions. Contrary to much popular belief, these are not the twelve days before Christmas, but the twelve days from Christmas (December 25) until the beginning of Epiphany (January 5).

This song is usually seen as simply a nonsense song for children. However, some have suggested that it is a song of Christian instruction dating to the 16th century religious wars in England, with hidden references to the basic teachings of the Faith. They contend that it was a mnemonic device to teach the catechism to youngsters. The "true love" mentioned in the song is not an earthly suitor, but refers to God Himself. The "me" who receives the presents refers to every baptized person who is part of the Christian Faith. Each of the "days" represents some aspect of the Christian Faith that was important for children to learn. In some families, it was and still is traditional to give Christmas gifts for each of those twelve days, which signified the symbols in the song.

On the first day of Christmas my true love gave to me A Partridge in a Pear Tree

The partridge in a pear tree is Jesus the Christ, the Son of God, whose birthday we celebrate on December 25, the first day of Christmas. In the song, Christ is symbolically presented as a mother partridge that feigns injury to decoy predators from her helpless nestlings, recalling the expression of Christ's sadness over the fate of Jerusalem: "Jerusalem! Jerusalem! How often would I have sheltered you under my wings, as a hen does her chicks, but you would not have it so..." (Luke 13:34)

On the second day of Christmas my true love gave to me Two Turtle Doves

The Old and New Testaments, which together bear witness to God's self-revelation in history and the creation of a people to tell the Story of God to the world.

On the third day of Christmas my true love gave to me Three French Hens

The Three Theological Virtues:
1) Faith, 2) Hope, and 3) Love
(1 Corinthians 13:13)

On the fourth day of Christmas my true love gave to me Four Calling Birds

The Four Gospels: 1) Matthew, 2) Mark, 3) Luke, and 4) John, which proclaim the Good News of God's reconciliation of the world to Himself in Jesus Christ.

On the fifth day of Christmas my true love gave to me Five Gold Rings

The first Five Books of the Old Testament, known as the Torah or the Pentateuch: 1) Genesis, 2) Exodus, 3) Leviticus, 4) Numbers, and 5) Deuteronomy, which gives the history of humanity's sinful failure and God's response of grace in the creation of a people to be a light to the world.

On the sixth day of Christmas my true love gave to me Six Geese A-laying

The six days of creation that confesses God as Creator and Sustainer of the world (Genesis 1).

On the seventh day of Christmas my true love gave to me Seven Swans A-swimming

The seven gifts of the Holy Spirit: 1) prophecy, 2) ministry, 3) teaching, 4) exhortation, 5) giving, 6) leading, and 7) compassion (Romans 12:6-8; cf. 1 Corinthians 12:8-11)

On the eighth day of Christmas my true love gave to me Eight Maids A-milking

The eight Beatitudes: 1) Blessed are the poor in spirit, 2) those who mourn, 3) the meek, 4) those who hunger and thirst for righteousness, 5) the merciful, 6) the pure in heart, 7) the peacemakers, 8) those who are persecuted for righteousness' sake. (Matthew 5:3-10)

On the ninth day of Christmas my true love gave to me Nine Ladies Dancing

The nine Fruit of the Holy Spirit: 1) love, 2) joy, 3) peace, 4) patience, 5) kindness, 6) generosity, 7) faithfulness, 8) gentleness, and 9) self-control. (Galatians 5:22)

On the tenth day of Christmas my true love gave to me Ten Lords A-leaping

The ten commandments: 1) You shall have no other gods before me; 2) Do not make an idol; 3) Do not take God's name in vain; 4) Remember the Sabbath Day; 5) Honor your father and mother; 6) Do not murder; 7) Do not commit adultery; 8) Do not steal; 9) Do not bear false witness; 10) Do not covet. (Exodus 20:1-17)

On the eleventh day of Christmas my true love gave to me Eleven Pipers Piping

The eleven Faithful Apostles: 1) Simon Peter, 2) Andrew, 3) James, 4) John, 5) Philip, 6) Bartholomew, 7) Matthew, 8) Thomas, 9) James bar Alphaeus, 10) Simon the Zealot, 11) Judas bar James. (Luke 6:14-16). The list does not include the twelfth disciple, Judas Iscariot who betrayed Jesus to the religious leaders and the Romans.

On the twelfth day of Christmas my true love gave to me Twelve Drummers Drumming

The twelve points of doctrine in the Apostles' Creed: 1) I believe in God, the Father almighty, creator of heaven and earth. 2) I believe in Jesus Christ, his only Son, our Lord. 3) He was conceived by the power of the Holy Spirit and born of the virgin Mary. 4) He suffered under Pontius Pilate, was crucified, died, and was buried. He descended into hell [the grave]. 5) On the third day he rose again. He ascended into heaven, and is seated at the right hand of the Father. 6) He will come again to judge the living and the dead. 7) I believe in the Holy Spirit, 8) the holy catholic Church, 9) the communion of saints, 10) the forgiveness of sins, 11) the resurrection of the body, 12) and life everlasting.

Profiles and oeuvres of Czech Artists

The Holidays

*The holiday season is near
and we're all preparing,
we're all filled with cheer
from the fun we are having.*

*It's once again time
to put up decorations,
and cookies so fine
smell like blossoming incarnations.*

*Some people are shopping
while others put up trees,
the children go caroling
then say Hot cocoa please!*

*With the blink of an eye
we can see snowflakes falling,
and with one little sigh
we will remember the crying.*

*Of one little baby long ago
lying in a manger with no fuss,
and hope that we can also show
the love that Christ shows towards us.*

*So we gladly sing and pray
in our most joyful celebration,
in church we gather each day
as a sign of our continuous dedication.*

*During the season of Advent
we must prepare a way,
in our hearts without a dent
Jesus Christ will stay.*

*So come young and old
help us prepare,
all the meek and the bold
everyone must share.*

*The birthday of Jesus
is a miraculous thing,
He is sharing it with us
so let's raise our hearts and sing.*

Nicole Zolman
(11 years old)

Bethlehem (Marie Fisherová Kvěchová)

Bethlehem (Josef Lada)

Bethlehem (Josef Wenig)

strators. With the abundance of ubiquitous artistic talent exhibited by many generations of Czech artists, it was inconceivable that we could include a complete array of their oeuvre. The greatest challenges to the presentation of these art samples were the limitations of the printing process. The black and white reproductions of paintings with vibrant colors and weak contours seldom do justice to the impressionistic style so popular during the twentieth century. Furthermore, it would be presumptuous and naive to rank these artists on the basis of the alleged duality of their work. To use an old cliché, such analogy would amount to "comparing apples to oranges." Each work of art presented to our readers in these monthly installments should be judged on its own merits. We merely aimed at highlighting the ingenuity of these diverse artists hoping to encourage all of our readers to further explore their splendid aesthetic legacy.

In this issue we are focusing on the Bethlehem scene is transposed from the Holy Land to the Bohemian countryside with the witnesses to the miraculous birth of the Divine Infant dressed in typical costumes of their native region.

Tony Jandáček

With this December 2008 issue of the Voices of the Nation we are bringing to a close the series of articles featuring the best of Czech painters, engravers, sculptors and graphic illu-

Photo on back page:

Bethlehem - Marie Fischerová Kvěchová

